

ŠEUN

DŽEK
SLEJD

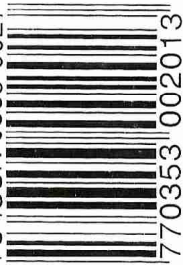
BROJ
116

CENA
2400 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

BILA JE PREDVODNIK
DIVLJE HORDE

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

★ **SEJN** ★

BROJ 116

DŽEK SLEJD

**BILA JE PREDVODNIK
DIVLJE HORDE**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 116

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka CIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

SHE WAS THE LEADER OF THE WILD HORDE

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Valerija ŠREDER

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Edit AMBRUŠ-LEPHAFT

Iren GALAMBOŠ

Štampe 4. I 1989.

Tržište 16. I 1989.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPLACE. Novi
Sad, Vojvode Mišića br. 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka
CIRIĆ; Naslov originala: Jack Slade — SHE WAS THE LEADER OF
THE WILD HORDE.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA
iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 63 ATS;
Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Ne-
mačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na
devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad
65799-920-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za
„Sejn“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br.
413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Meci su Šejnu fijukali oko ušiju tako da je bio prisiljen da se baci iz sedla i da kao krtica počne da se ukopava u peskovito tlo. Nalazio se na blagoj kosini na čijem su se vrhu nalazile ogromne kamene gromade iza kojih su se krila ona dvojica nitkova koji su ga i dalje zasipali pravom kišom olova.

Sklupčean u rupi dubokoj samo nekoliko stopa Šejn počeo tiho da psuje ne samo zbog toga što je dozvolio da ga olako iznenade već i zbog toga što je pri padu zaboravio da izvuče „vinčesterku” iz futrole na sedlu.

Na samom vrhu uzbrdice iznenada se pojavio jedan jahač koji je obučen u tamno odelo stvarao neverovatan kontrast u odnosu na besprekorno plavetnilo neba iza njegovih leđa. U svojoj desnici jahač je držao taman poput zmijskog repa dugi kožni bič. Šejnu se na trenutak učinilo da je nepoznati nešto uzviknuo no grmljavina pušaka nije dozvoljavala da bilo što od toga razume. A onda je pucnjava kao na komandu iznenada prestala.

Sada kada je napokon mogao da koliko koliko podigne glavu Šejnu je već na prvi pogled postalo jasno da je jahač na vrhu brda bila žena.

I to žena koja je zbog kožnog korbača nosila nadimak „bič-ledi”.

Upravo zbog nje se Šejn i nalazio ovde. No nezavidna situacija u kojoj se trenutno nalazio govorila je u prilog tome da će ga one protuže gore ucmekati pre nego što uopšte pokuša da ostvari zadatak sa kojim ga je Sedma brigada poslala. Pred očima mu se u tim trenucima pojavila lista sa imenima svih onih agenata koji su do tada platili glavom zbog toga što su pokušali da uđu u trag ovoj proklesoj ženi. A sada je izgleda došao red i da se njegovo ime pojavi na toj listi.

Jedinu mogućnost da eventualno sačuva živu glavu ideu je u tome da se nekako dokopa „vinčesterke”. No i pored težnjivih pogleda koje je upućivao u pravcu pastuva koji je stajao samo na nekoliko koraka od njega životinja izgleda nije pomišljala da mu priđe.

U tom trenutku se kod stena pojavio jedan od one dvojice revolveraša koji su ga koristili kao živu metu. Iako ga je imao na nišanu Šejn ipak nije povukao obarač „remingtona” svestan da je za revolver te vrste razdaljina bila jednostavno i suviše velika.

Zatim se i drugi mirno podigao iz svog zaklona. Obojica su

ga sa „vinčesterkama” u rukama odgore nemo posmatrali sve dok im žena na ogromnom vrancu nije nešto doviknula.

Kada je video da su dvojica revolveraša nakon toga ponovo podigli svoje oružje Šejn je očajnički počeo da je da se ukopava. Ubrzo je međutim, morao da uvidi da su svi ti njegovi napori bili beskorisni pošto se ispod nekoliko stopa debelog sloja peska nalazio jedino kamen.

Samo koji trenutak kasnije meci ponovo počеше da mu fiću iznad glave.

II

— Jeste li već čuli za ženu koju nazivaju „bič-ledi”? — upitao je Gordon Smit oficir za vezu Sedme brigade kada ga je Šejn pre nekoliko dana potražio.

Još dok je odmahivao glavom Šejn je negde duboko u sebi osećao čudnu nelagodnost. Osećaj koji mu je uvek govorio da mu preti ne mala opasnost do tada ga još nikada nije bio izneverio.

— Ni mi ne znamo mnogo toga o njoj, osim da je vođa horde pravih divljaka koji terorihu čitavu Arizonu. Do sada je čak i vojska pokušavala da im stane na put ali na žalost bez nekog većeg uspeha. I zato ćete vi...

Uvek kada bi Gordon Smit govorio na ovakav način Šejn je znao da mu ne predstoji ništa dobro. Ovoga puta je Smit uz značajan osmeh na licu dodao još i ovo:

— Pa, ako je verovati glasinama koje vas prate, amigo, onda ste vi prava muškarčina kome nijedna žena ne može da odoli, zar ne?

Da se nije radilo o čoveku koji je radio za istu stvar kao i on Šejn bi ga u tim trenucima najradije tresnuo po toj njegovoj iskeženoj njušci. Ovako je međutim, samo stisnutih zuba saslušao Smitove poslednje reči.

— Po našoj proceni vi ste dakle pravi i jedini čovek koji jednom zauvek može da osujeti tu prokletu ženu.

Sada međutim, kada ga je kiša metaka prikovala za tle sve više mu se činilo da će se desiti upravo obrnut slučaj, odnosno da će ta prokleta žena biti ta koje će njega jednom zauvek učutkati.

III

Pokazalo se da su ona dvojica iza stena bili pametniji nego što bi to Šejnu u ovim trenucima odgovaralo. Približavali su mu se naime u povećem luku koristeći pri tome ogromne kamene gromade kao bezbedan zaklon. Pri tome su ga neprekidno zasipali mecima iz svojih „vinčesterki” tako da Šejnu nije preostajalo ništa drugo već da ostane prikovan za tle.

Pitanje koje ga je u tim trenucima najviše mučilo bilo je zbog čega li je ovim pasijim sinovima samo ovoliko stalo ~~do~~ toga da ga izrešetaju. A naročito što je bio potpuno sigu-

ran da do tada nije sreo još nijednog člana bande. Možda je sve ovo bila samo puka slučajnost, odnosno možda je ovc bio jedan od načina na koji su ti prokleti divljaci prekraćivali sebi vreme.

Odmah nakon razgovora sa Gordonom Smitom Šejn se uputio u Arizonu gde je oprezno počeo da se približava bandi. A kada su glasine koje su ga i dovele u njihovu blizinu postale sve učestalije i određenije Šejn je znao da se nalazio na pravom tragu. Tako je pre dva dana stigao i do Erou Sitija, mestašca koje je bilo nastanjeno i Amerikancima i Meksikancima. Od ukupno dvadesetak kuća tri su bile razrušene i izgorele do temelja a na Brdu čizama Šejn je naišao na osam svežih humki dok su ostali stanovnici Erou Sitija bili do te mere preplašeni tako da je samo teškom mukom uspeo ponešto da izvuče iz njih.

Tako je između ostalog saznao da je samo dva dana ranije gradićem poput stampeda protutnjala banda na čijem se čelu nalazila u tamno kožno odelo obučena „bič-ledi“. Pored toga, što su naravno do poslednjeg centa ispraznili trezor jedine banke u gradiću banditi su počeli da siluju žene, a one koji su se usudili da im se suprotstave su hladnokrvno ubijali.

Onih osam grobova na koje je Šejn naišao na Brdu čizama bili su poslednja karika u lancu koji je govorio da je na pravom tragu. Nakon što je prenoćio u Erou Sitiju, Šejn je krenuo za tragovima koje je banda ostavila za sobom.

I upravo zbog toga što je znao da je napokon bio blizu svoga cilja Šejn je proklinjao samog sebe što je tako neoprezno uleteo u klopku koju su mu ona dvojica gore postavili.

U tom trenutku je jedno od pušanih zrna ponovo prohujalo tik iznad njegove glave. Po Šejnovom proračunu ona dvojica mora da su bili već vraški blizu.

A onda je odjeknuo još jedan hitac nakon kog se začuo nečiji prodoran krik. Kratko nakon toga je usledio još jedan da bi odmah zatim paljba potpuno utihnula. Nastalu gotovo avetinjsku tišinu remetio je jedino topot kopita koji se gubio negde u daljini.

Nakon kraćeg dvoumljenja Šejn je na kraju ipak oprezno podigao glavu. Sunce koje se već polako spuštalo na trenutak ga je zaslepilo no i pored toga je nekako uspeo da razazna nepomična tela one dvojice revolveraša. Jedan je ležao na samo tridesetak stopa od njega u pesku dok je drugog otkrio skrupčanog pored obližnje kamene gromade.

Pogled mu je zatim odlutao do vrha uzvišice na kom je ugledao senku jahača koji je upravo nestajao iza stena. Iako su ga bleštavi sunčevi zraci onemogućavali da bolje pogleda jahača Šejnu je bilo jasno da se nije radilo o osobi koju je maločas video.

IV

I pored toga što je svoj izrešetani „stetson“ nabio duboko u lice sunce ga je i dalje zaslepljivalo tako da je čoveka

koji se pojavio u obližnjem stenovitom procepu primetio tek kada je ovaj ledenim glasom uzviknuo:

— Diži šape, hobre!

Glas koji je dolazio iskosa je delovao do te mere ubedljivo da je Sejn bez pogovora poslušao ono što mu je nepoznati naredio.

— A sada, hobre, možeš da se okreneš ako hoćeš — promrmljao je ovaj.

Kada se Sejn lagano okrenuo gotovo da nije mogao da poveruje vlastitim očima.

— Nemoj da se ustručavaš ako misliš da moraš da se smeješ, hobre. I ne dozvoli da te u tome sprečava ova stvarčica koju držim u rukama. — Izgovorivši ove reči nepoznati koji je bio patuljastog rasta je laganim pokretom spustio cev svoje prastare puške. Njegovo izborano, nekako čudno krivo lice se razvuklo u širok smeh nakon čega je tiho promrmljao: — Tako je to uvek kada me neko prvi put ugleda. I zato budi siguran da ti neću uzeti za zlo ako sada prasneš u gromoglasan smeh.

Sada kada je Sejn imao priliku da ga malo bolje osmotri shvatio je da u stvari njegov patuljast rast i nije bio pravi razlog koji je čoveka terao na smeh već da je to bio njegov zaista komičan izgled. Bio je tek nešto viši od Šejnovog struka, ali je zato njegova glava bila nesrazmerno velika stvarajući na taj način utisak da će se svakog časa sručiti sa njegovih nejakih ramena. Na toj svojoj čudnovatoj glavi patuljak je nosio ogroman već odavno iznošen cilindar. Ono što je međutim, bilo najčudnije bila je njegova odeća; na sebi je naime imao prljavu kožnu jaknu sa dugim resama kakve su obično nosili traperi, dok je ispod nje nosio škotski kilt, kariranu suknjicu koja mu je dosezala jedva nešto iznad kolena. Umesto čizama je nosio za nekoliko brojeva veće cipele, koje su uz to još i bile ukrašene srebrnim meksikanskim mamuzama.

Tako nešto smešno Šejn u svom dotadašnjem životu zaista još nije bio sreg na patuljkove sivkaste vučije oči su u njemu gušile nagon za smehom. Osim toga, tu je i pored oborene cevi još uvek bila i puška u njegovim patuljastim rukama.

Jedino mu je glas bio kao i kod svih drugih ljudi. No samim tim je još više odudarao od njegove celokupne pojave.

— Ta prokleta kuja! — prosiktao je patuljak svojim dubokim glasom. — Imala je prednost od najviše desetak minuta no i to joj je bilo dovoljno da se izgubi kao da je u zemlju provala. Ustalom kako će je čovek i pronaći u onom kamenom lavirintu tamo dole. — Dok je izgovarao ove reči patuljak je puškom pokazao dole prema moru ogromnih kamenih gromada, dubokih procepa i bezbroj pećina u kojima je svaki jahač zajedno sa svojim konjem mogao lako da se skloni.

— A sada bi i ti mogao nešto da kažeš, hobre — promrmljao je patuljak na kraju već pomalo nestrpljivim glasom.

— Zovem se Šejn. No ne znam da li postoji još nešto što bi te zanimalo? — odvratio ze Šejn slegnuvši ramenima.

— Način na koji govoriš bi mogao da kazuje da si već više puta bio izveden pred porotu. I tamo se naime ne izgovara nijedna suvišna reč koja bi čoveka možda mogla da košta glave.

— Pa šta i da je tako?

— Ah, da... pa ja se još nisam ni predstavio. Mek Kil, doktor pravnih nauka.

— Odatle dakle potiče vaš za ove prilike dosta neuobičajen šesir — rekao je Šejn uperivši prstom u izlizani cilindar na patuljkovoj glavi.

Mek Kil je na trenutak skinuo cilindar sa glave i zamišljeno ga pogledao da bi odmah zatim pomalo ljutitim glasom promrmljao:

— Pa neka vas vrug nosi, Šejne! Eto umesto da krenem dalje za onom prokletom kujom ja stojim ovde sa vama i uludo tračim vreme.

— Polako, doktore. Pa nisam ni stigao da vam zahvalim što ste me spasli one dvojice... — uzviknuo je Šejn u trenutku kada se Mek Kil već našao na ledima svog konja.

Mek Kil ga je najpre pomalo začuđeno pogledao da bi odmah nakon toga mrzovoljno procedio: — To neka vas ni najmanje ne brine, Šejne. Onu dvojicu protuva bih ucemkao i da vas nisu napali. A isto to nameravam da učinim i sa onom droljom koja neprekidno vitla tim svojim prokletim bičem kao i sa svim ostalim članovima njene bande.

I ne sačekavši da mu Šejn bilo šta odgovori patuljak je ispuštajući neku vrstu indijanskih pokliča nestao u kamenom lavirintu.

— Hej, Dok, pa vi zaista mora da ste ludi! — dreknuo je Šejn za njim. Mek Kil se međutim, ni najmanje nije osvrtao na ovo njegovo upozorenje iako je i sam sigurno bio svestan da je dole na svakom koraku mogao da naiđe na smrtnu opasnost.

V

Tiho opsovavši Šejn je ljutitim pogledom ispratio Mek Kila koji je zamicao dole iza prvih kamenin gromada. Taj prokleti patuljak u škotskom kiltu i sa tipičnim škotskim imenom je zaista potpuno sulud, pomisli on.

Šejn mu nije davao gotovo nikakvih izgleda da se odande živ izvuče naročito zato što je bio čvrsto uveren da žena koju je tražio nije bila sama dole u onom lavirintu, već da su se tu negde krili i ostali članovi njene bande. I to je pak značilo da je onaj suludi patuljak slepo jurio u vlastitu propast. Čitava situacija je zaista bila groteskna no Šejnu u tim trenucima nije bilo do smeha. Ako ni zbog čega, drugog, a ono zbog toga što mu je taj prokleti Mek Kil spasao život i što se sada na neki način osećao odgovornim za njegovu dalju sudbinu.

Proklinjući i sebe i Mek Kila Šejn je kolenima blago pritisnuo pastuvove slabine poteravši ga dole za oblakom prašine koji je Mek Kil ostavljao za sobom.

Zaustavio se tek kada je naišao na strmu nepristupačnu uzvišicu. Mek Kila je već odavno bio izgubio iz vidnog polja tako da su mu jedino još njegovi pokliči kazivali da patuljka još nije stigao metak ispaljen iz neke zasede. Osvrnuvši se oprezno oko sebe pogled mu se zahvaljujući odblesku metalnih kopči zadržao na do vrha napunjenim bisagama koje su se nalazile u procepu između dve kamene gromade.

Da bi došao do njih Šejn je morao da sjaše i da gotovo do ramena zavuče ruku u hiljadama godina stvarani prirodni otvor u stenovitoj podlazi.

Gotovo istovremeno kada je pod prstima osetio njihove kaiševe negde iznad njegove glave odjeknuše pucnji.

Sada su ga napokon uhvatili, pomisli Šejn. Pomisao da bi taj luckasti patuljak mogao da bude već i mrtav Šejn je iz nekih i njemu sasvim nepoznatih razloga odmah odbacio. Činjenica da je što pre morao da mu pritekne u pomoć naterala ga je gotovo da ostavi bisage, no onda je ipak prevagnula njegova znatiželja i on ih je izvukao na svetlost dana. Kada je užurbanim pokretom otvorio kopču na jednoj od njih video je da su se u njima nalazili debeli svežnjevi zelenih novčanica.

Ne oklevajući nakon toga više ni časa Šejn je pričvrstio bisage za sedlo i munjevito se zajedno sa pastuvom uzverao uz vijugavu stazu koja je vodila do samoog vrha uzvišice.

Negde u daljini se ponovo začula pucnjava koja ga je naterala da pojuri u tom pravcu pošto je to moglo jedino da znači da je Mek Kil još uvek bio živ i da je napadaču ili napadačima pružao žestok otpor.

U to da se radilo o povećoj grupi napadača Šejn se uverio kada je u jednom trenutku zastao i očima prineo svoj vojnički durbin. Sićušni poput mrava napadači su daleko u kamenom lavirintu sa svih strana zasipali vatrom Mek Kila koji se očajnički borio za svoj život.

Ubrzo nakon što je produžio dalje Šejn se našao u nekoj vrsti čorsokaka tako da je u dva navrata morao da se vraća i da traži drugi put. Pucnjava koja je i dalje odjekivala nesmanjenom žestinom terala ga je napred kao da mu je sam davo bio za petama.

Kada se već sasvim bio približio mestu odakle je dopirala pucnjava i njemu iznenada počеше da fijuču meci oko glave. Prvi ga je naime otkrio revolveraš gore na kamenoj litici koji je ispalivši čitav doboš „kolta” u njegovom pravcu počeo preostalim banditima nešto da dovikuje. Glas mu se međutim, gubio u zaglušujućim detonacijama revolverskih i puščanih hitaca tako da Šejn nije uspeo da razazna ni jednu jedinu reč.

Samo koji trenutak kasnije sa svih strana su počeli da se pojavljuju revolveraši i da ga zasipaju pravom kišom olova. Meci koji su se odbijali od okolnih litica fijučali su nekontrolisano na sve strane tako da je Šejn imao utisak kao da se našao u paklu.

Skočivši munjevito iz sedla povukao se zajedno sa pastuvom u jedan od mnogobrojnih prirodnih zaklona gde je odmah izvukao „vinčesterku” iz futrole i uzvratio paljbom. Od Mek Ki-

la i dalje nije bilo ni traga što je pak moglo jedino da znači da se negde dublje među stenama grčevito borio za vlastiti život.

Iznenada je Šejn začuo njegov prodoran glas:

— Gubi se oдавде, Šejne, inače će i tebe ubiti!

Sada kad mu je čuo glas Šejnu nije bilo teško da otkrije mesto na kom se Mek Kil nalazio. Nedaleko od njegovog zaklona Šejn je na nepristupačnom terenu ugledao mrtvog patuljkovog konja. To što je Mek Kil još uvek bio živ mogao je da zahvali samo spletu srećnih okolnosti odnosno najpre činjenici da se u blizini našio malo udubljenje natkrivljeno gotovo okomitom liticom tako da banditi od gore nisu mogli da mu priđu. Ispred njega se srećom nalazila neka vrsta kamenog grudobrana koja ga je štitila od metaka kojima su ga razbojnici neprekidno zasipali. Sve u svemu, Mek Kil se trenutno nalazio u daleko boljem položaju nego Šejn kome su kuršumi nekontrolisano zujali oko glave preteći da ga svakog trenutka otpreme na onaj svet.

Šejn je proklinjao samog sebe zbog toga što je bio toliko sumanut da se spusti u ovaj kameni lavirint iz kog kao da je vodio samo jedan put — i to onaj u pakao.

U tom trenutku se ponovo setio bisaga na koje je slučajno nabasao i koje je gotovo nesvesno poneo sa sobom pre nego što je pošao da priskoči Mek Kilu u pomoć.

Njihov sadržaj je u sebi očigledno krio odgovor na pitanje zbog čega su ga ona dvojica revolveraša onako iznenađeno napali. Verovatno su na svom putu iz Erou Sitijsa nečijom nepažnjom izgubili bisage te su sada rešili da se vrate po njih. Pri tome mora da su primetili da neko prati njihove tragove pa su zajedno sa svojim vođom odlučili da jednostavno uklone uljeza. To je bilo jedino moguće objašnjenje što je cela banda bila na okupu.

Tada je Šejnu palo na pamet nešto za šta ni sam nije bio siguran da bi moglo da uspe. Hteo je naime da sa novcem za kojim je banda očigledno bezuspešno tragala pokuša da otkupi svoj vlastiti, kao i Mek Kilov život.

U trenutku kada je obruč oko njega počeo sve više da se steže Šejn je jednostavno prebacio bisage preko cevi „vinčesterke“ i lagano je podigao u vazduh.

— Ako tražite ovo, znajte da je kod mene! — uzviknuo je on pri tome.

Nakon ovih njegovih reči odjeknula su još samo dva-tri sporadična pucnja nakon čega je sve potpuno utihnulo. Nakon nekoliko beskrajno dugih minuta odnekud se prolomio zvonki ženski glas:

— Hajde baci te bisage napolje!

Okrenuvši glavu u pravcu odakle je glas dopirao Šejn je na vrhu litice na samo dvadesetak jardi od sebe ugledao siluetu u kožno odeću obučene žene koja je stajala mirno kao da nijedan metak ne može da je pogodi. Šejn se na trenutak premišljao da li da je hicem iz „vinčesterke“ skine sa litice no onda je ipak odbacio tu pomisao svestan da bi to bilo isto kao da je samom sebi ispalio metak u glavu. I to ne samo sebi već i Mek Kilu, ukoliko bi im banda pomahnitalih divlja-ka kasnije uopšte omogućila ovako laku i brzu smrt.

— Ukoliko nam predaš bisage pustićemo vas dvojicu da odete! — uzviknula je žena nakon izvesnog vremena.

Bile su to reči koje su u Šejnovim ušima nalikovale pozivu na vlastito smaknuće...

VI

— Ne budi lud, Šejne! — proderao se Mek Kil koji je šćućuren u svom zaklonu očigledno uspeo da čuje svaku izgovorenu reč. — Pa ta prokleta kuja laže čim usta otvori. A pošto će nas i tako i tako ubiti bilo bi najpametnije da pred njihovim očima spališ novac i da nam pri tome njihova od besa iskežena lica budu poslednje zadovoljstvo koje ćemo na ovom svetu sami sebi priuštiti.

Već ove reči su u ženi izazvale takav gnev da se munjevito okrenula i iz svog „kolta“ ispalila metak u pravcu Mek Kilovog zaklona. Njegov odgovor je međutim, bilo samo glasno podrugljivo cerekanje, što je Šejna pomalo čudilo obzirom na patuljkovu pretnju da će i nju kad-tad ubiti. A za to je sada imao više negd dobru priliku. To što je nije iskoristio moglo je jedino da znači da je trenutno bio nešto drugo naumio. Nakon kraćeg napregnutog razmišljanja šta bi to moglo da bude Šejn je prisativši se još jednom njegovih reči odjednom shvatio da je patuljak pokušao na nešto da ga upozori. „Spali taj novac...“ — To su bile te Mek Kilove ključne reči. Jer, kako je on mogao da zna da su se u bisagama nalazili svežnjevi zelenih novčanica?

I zato je Šejn želeći da nastavi Mek Kilovu igru jednostavno uzviknuo: — Ledi, mislim da je moj drugar potpuno u pravu kada kaže da bi najpametnije bilo da spalim bisage zajedno sa novcem.

— U tom slučaju ćemo vas žive odrati!

— To će vam malo teže poći za rukom ako nas dvojica na kraju sami sebi ispalimo metak u glavu — prekinuo ju je Šejn.

Žena koja je stajala na čelu bande se zvala Grit Horni i za svoje trideset i tri godine je još uvek bila vraški lepa. I ne samo to, već je pored toga još i bila pametna kao malo koji muškarac.

— Ti prokleti pasiji sine! — prosiktala je ona van sebe od besa osećajući da je vrag odneo šalu i da je ovaj ovde pred njom bio spreman da svoju pretnju i ostvari. U bisagama se nalazila svota od stotinu hiljada dolara koje je po svaku cenu htela da se domogne.

— Da možda ne nameravaš da me ucenjuješ, ti ništavna hijeno?

— A zašto da ne? Pa moj drugar i ja ionako nemamo više šta da izgubimo.

Nakon ovih reči Šejn je prasnuo u grohotan i podrugljiv smeh. Žena se nalazila toliko blizu da je jasno mogao da razazna izraz besa i nemoći na njenom licu, a to je i bilo ono što ga je kod ove igre najviše i privlačilo. Da bi svoju pretnju učinio još uverljivijom iz bisaga je izvukao svežanj

novčanica i princeo ih plamenu palidrvca koje je prethodno kresnuo o svoj opasač. Kada je vatra lagano počela da se razbuktava žena je kao pomahnitala uzviknula:

— Ti prokleta budalo! Pa prestani sa tim... — tu je od uzbuđenja na trenutak izgubila glas da bi nakon što se donekle pribrala još dodala: — Hajde da čujem šta hoćeš?

— Moj prijatelj i ja smo pošli za vama pošto hoćemo da vam se priključimo — rekao je Šejn dok je sa strahom napregnuto zurio prema Mek Kilovom zaklonu. Njegova strahovanja su se međutim, pokazala neopravdanim pošto je Mek Kil očigledno već odavno bio prozreo njegovu igru te je stoga držao jezik za zubima. A možda je i sam upravo ovako nešto i planirao pa mu je zbog toga i rekao ono za novac i za vatru.

— Vi hoćete da...? — promrmljala je ona sa neskrivenim čuđenjem u glasu.

— Upravo tako — upao joj je Šejn u reč. — Moj prijatelj i ja vas naime tražimo već duž vreme. A kada smo stigli u Erou Siti videli smo da...

— U redu. Kada je tako onda izlazite iz tih mišijih rupa u koje ste se zavukli!

— Samo polako, lepotice! — doviknuo joj je Šejn. — Pa ovakvi trikovi mogu možda da prođu kod odbičnih žutokljunaca, ali ne i kod nas dvojice!

Grit Horni počeo nervozno da gricka usne pogleda upečenog u bisage prepune novca. Znala je da će morati da pusti ako hoće da se domogne novca no to još uvek nije značilo da se stvari kasnije neće iz osnova promeniti.

— U redu, amigo. Dakle, kako si zamislio čitavu stvar? — upitala je ona sa ledenim osmehom na licu.

— Pošto smo vam nas dvojica doneli novac smatramo da zaslužujemo isti deo kao i svi ostali.

— Mislim da je ovo pošteno i da će se svi moji ljudi složiti sa ovim tvojim predlogom — odvratila je ona.

— Da, ali bisage ću predati jedino vama. I zato recite vašim momcima da se maknu odavde. — Šejn je bio svestan da je cvim svojim zahtevom malo preterao, no ipak je bio znatiželjan kako će žena reagovati.

Utoliko je njegovo čuđenje bilo već kada se ona bez ikakvog razmišljanja i sa tim složila.

Šta li je sada opet naumila, pitao se on.

U tom trenutku žena je počela da izdaje naređenja svojim ljudima koji su odmah zatim izašli iz svojih zaklona. Nekolicina njih su odnekud dovukli pravo krdo osedlanih konja. Sve to se Šejnu međutim, nije ni najmanje dopadalo no što je mogao da se zakune da će ova kuja, kako ju je Mek Kil nazivao, svim silama nastojati da ih navuče na tanak led.

VII

Kada su banditi napokon uzjahali svoje konje, Šejn je na brzinu uspeo da ih prebroji. Bilo ih je preko dvadeset i svi do jednog su bili do zuba naoružani. Samo koji trenutak

kasnije oni su uz zaglušujući topot kopita nestali iza obližnjih stena.

Zena obučena u tamno kožno odelo je sada stajala potpuno sama u podnožju ogromne kamene gromade nestrpljivo udarajući korbačem po sarama svojih visokih čizama. Njeno lice je bilo pravo ogledalo ledene arogancije bez i najmanjeg traga nesigurnosti.

Mogli bismo jednostavno da je šćepamo i da se zajedno sa novcem opljačkanim u Erou Sitiiju izgubimo odavde, prolazilo je u tim trenucima Šejnu kroz glavu.

Nakon kraćeg oklevanja napustio je svoj zaklon. Dok joj se laganim korakom približavao u desnici je i dalje držao repetiranu „vinčesterku“ dok su mu se bisage nalazile prebačene preko levog ramena. Sa druge strane mu se poput krivonoge kornjače sa smeškom na licu približavao Mek Kil.

— I dalje mislim da bi bilo pametnije da si spalio novac, amigo! — Pri tome se Mek Kil neprekidno obazrivo osvrtao oko sebe no ni on ni Šejn nisu mogli bilo šta sumnjivo da primete. Međutim, i pored toga obojica nisu mogli da se otmu utisku da su srljali u dobro pripremljenu klopku.

— Hajde, šta oklevate? Pa ne mislite valjda da sam lju-dožder? — procedila je ona ironično.

Šta li je samo čini tako sigurnom u sebe, pitao se Šejn.

Kada joj je napokon pružio bisage ona čak nije ni proverila da li se u njima nalazi novac. Umesto toga je svojim zelenkastim očima poput zmiје zvečarke promatrala Šejna i Mek Kila.

— Zovem se Šejn, leđi. A ovo je moj prijatelj Mek Kil — promrmľjao je on pokazujući na patuljka pored sebe.

— Na nas dvojicu u svakom trenutku možete da se oslonite, leđi — dodao je Mek Kil. — Na kraju krajeva nas dvojica smo mogli i da se zajedno sa novcem izgubimo odavde, zar ne?

— I zašto to niste uradili? — upitala je ona ledenim glasom.

Mek Kil mora da je bio potpuno lud kada se značajno osmehnulo i potpuno uverljivim tonom rekao: — Pa priča se da svaki član bande jednom mesečno dođe kod vas na red. A tako nešto nisam hteo da propustim.

U tom trenutku je bič u njenim rukama poleteo takvom brzinom napred da Mek Kil nije uspeo da reaguje. Udarac mu je naprosto otkinuo parče kože sa lica ostavljajući za sobom duboku krvavu brazgotinu.

Na Mek Kilovom licu je međutim, i dalje titrao isti, onaj osmeh što Šejnu jednostavno nije išlo u glavu. Isto kao ni činjenica da je ovaj suludi patuljak i dalje igrao vatrom dovodeći ženin bes do usijanja da bi istovremeno primio udarac bičem kao nešto najnormalnije na ovom svetu.

— Jesi li i ti isti ovakav kao i tvoj prijatelj? — upitala je ona Šejna nakon što je donekle uspela da savlada svoj bes i da napokon odvoji pogled od posekotine na Mek Kilovom licu.

— Što to sami ne proverite? — odvratio je Šejn mirno.

— No pazite da se pri tome ne opečete pošto mene do sada još niko nije nekažnjen udario.

Njene usne se razvukoše u zlokoban osmeh. — Pa možda ću ja biti prva... — A onda je već u sledećem trenutku ponovo munjevito zamahnula bičem. Iako je to veoma brzo i spretno učinila, Šejn je bio još brži. Našavši se u jednom jedinom koraku pored nje Šejn je šćepao ruku u kojoj je držala korbač dok ju je drugom rukom privukao sebi.

Nakon što je uz bolan jauk ispustila korbač iz ruku Grit Horni je nastojala da se na sve moguće načine oslobodi Šejnovog zagrljaja.

— Pusti me već jednom, ti prokleti smrdljivče — prosikala je ena van sebe od besa.

— Sve mi se čini da bi bilo bolje da ostanete u položaju u kom se nalazite, amigo — promrmljao je u tom trenutku Mek Kil. — Ovo je, kao što se ustalom i moglo naslutiti, najobičnija klopka.

Kada je Šejn podigao glavu ugledao je prizor na koji ga je Mek Kil upozorio. Banditi koji su se u međuvremenu bili nečujno vratili, sada su ležali gore između stena držeći njega i Mek Kila na nišanu. No situacija u kojoj se nalazila njihov vođa, Grit Horni, nije im barem za sada dozvoljavala da upotrebe svoje pucaljke.

VIII

— Nalazimo se u pat-poziciji, zar ne? — promrmljao je Šejn nakon što je cev „remingtona” zario ženi u rebra.

Grit Horni je u tim trenucima naprosto kiptela od besa, no dodir ledenog čelika koji je osećala čak i kroz svoju kožnu odeću bio je argument na koji nije imala pravi odgovor.

— Ukoliko oni kojoti tamo gore počnu da pucaju i vi ćete poći sa nama u pakao — procedio je Šejn ledenim glasom.

— U redu, ubedili ste me — izustila je Grit Horni čije zloslutno smeškanje međutim, nije slutilo na dobro.

A onda se odnekud iznenada začula škripa peska koja je nedvosmisleno nageveštavala nečiji dolazak. I zaista samo koji trenutak kasnije iza jedne od mnogobrojnih stena pojavio se pomalo zdepasti revolvernaš koji je odmah ispustio pucalku u pesak i podigao ruke uvis.

— Hej, zar me ne prepoznaješ, hombre? — doviknuo je on Šejnu.

Uveren da je ova protuva samo nastojala da mu odvrati pažnju Šejn je kratko odmahnuo glavom.

— Santa Fe, hombre! Džek Vest. Hej... pa jeste da je prošle već nekoliko godina ali ipak bi trebalo da se sećaš...

U tom trenutku u Šejnovoј glavi kao da se složio mozaik koji je događaje u Santa Fe povezivao sa likom ovog zlikovca. Sve to je bio deo daleke prošlosti tako da i nije bilo čudno što ga se najpre nije setio. Radilo se naime o jednom od njegovih napada na postaju kompanije „Vels Fargo” koji je međutim, bio sve drugo samo ne uspešan. I to zbog toga

što je trezor koji je hteo da opljačka već uveliko bio ispražnjen do poslednjeg centa. No pljačka je kasnije ipak bila pripisana njemu, a ne Džeku Vestu, agentu kompanije koji je u stvari bio taj koji je olakšao „Vels Fargo” za nekih desetak hiljada dolara.

— Šefe, za ovog ovde sam spreman da stavim ruku u vatru — uzviknuo je Vest dok im se laganim korakom približavao. — Pa zar je moguće da do sada niste čuli za njega?

— Vi ste dakle taj Šejn?

— Pa to sam vam i rekao ako se ne varam — primetio je Šejn.

— Hajde pustite me već jednom i vratite tu prokletu pučalku u futrolu. — I pored toga što je ovo ponovo nalikovalo najobičnijoj naredbi, a ne molbi Šejn je ipak odlučio da preuzme taj rizik na sebe i da je poslušša.

— U redu je momci, možete da sedite dole — doviknula je ona svojim ljudima.

— Sve mi se čini da vas dvojica izroda imate da mi zahvalite što ste izvukli žive glave — promrmljao je kroz smeh Džek Vest. — A to znači da ćete u sledećem gradu morati dobro da me počastite.

U tom trenutku Šejn je sasvim slučajno na sebi osetio Mek Kilov mračan ispitivački pogled kojim ga je ovaj fiksirao. Nije međutim, uspeo da ga dalje protumači pošto su ih iznenada sa svih strana okružili preostali članovi bande.

Džek Vest se naravno na sav glas hvalio svojim poznavstvom sa Šejnom. Nekolicina momaka su im se prijateljski osmehivali dok su lica ostalih delovala i dalje hladno i odbijno.

Šejn je međutim, osećao da u ovim trenucima glavni problem nisu više predstavljali Grit Horni i njeni vukovi već Mek Kil sa svojom sumnjičavošću.

IX

Ispostavilo se da je banda bila brojnija nego što je Šejn to u prvi mah mislio. Sada kada su svi bili na okupu izbrojao ih je ukupne dvadeset i osmoro. Nekolicinu njih je odmah prepoznao što i nije bilo teško pošto su se njihovi likovi nalazili na poternicama širom država Zapada. Sve njih je čekala omča ukoliko ih naravno ikad bude stigla ruka pravde. Radilo se gotovo isključivo o svirepim ubicama kakav je na primer bio Klark Pil kome je pripisivano bezbroj ubistava, ili pak braća Džon i Bil Lerimor čija su specijalnost bile pljačke banaka. Bili su tu još Henk Derbi, Džok Reburn, kao i mnogi drugi čijih imena Šejn nije mogao da se seti. Jedno je međutim, bilo jasno; Grit Horni je uspela da spoji najgore protuve iz mnogih država u pravu hordu pljačkaša i ubica koji su nemilosrdno pustošili čak i najveće gradove Arizone. I zbog toga nije bilo čudno što čuvari reda i zakona u tim gradovima nisu mogli sa njima da izađu na kraj. Šejn se međutim, pitao kako to da vojsci nije pošlo za rukom da ih jednom zauvek razbiju i eventualno strpaju iza rešetaka.

Pored ovog pitanja Šejna je mučila još jedna stvar, a to je bio Mek Kil sa kojim jednostavno nesto nije bilo u redu. I to od onog trenutka kada je Džek Vest mislio da je u Sejnu otkrio jednog od onih koji stoje sa one strane zakona.

Mek Kil se u međuvremenu bio gotovo potpuno odvojio od Šejna koji se sve više držao Džeka Vesta u nadi da će od njega najviše saznati o kretanju i daljim planovima bande. Vest je, ako je to među razbojnicima uopšte moguće, bio prijateljski raspoložen prema Sejnu. Neprekidno se cerekao uživajući što su svojevremeno u Santa Feu njegovu pljačku pripisali Sejnu i što je on zbog toga gotovo završio na vešalima.

A onda je banda tri dana kasnije upala u gradic Džek Point.

*

Džek Point je bilo mestašće smešteno u dolini koju su sa svih strana okruživala potpuno ogoljena brda. Središte grada a ujedno i glavnu ulicu činila su dva reda većinom prizemnih kućeraka.

Ugledavši drvenu tablu sa jedva još čitljivim natpisom „Džek Point” Šejnu je odmah bilo jasno da je ovde teško šta moglo da se opljačka, te se stoga pitao čemu sve ovo? Odgovor na to svoje pitanje dobio je u onom trenutku kada je shvatio da je banda to činila iz čiste želje za pljačkanjem, silovanjem i ubijanjem.

Šejn i Džek Vest su se zajedno sa Grit Horni zaustavili pored jednog od retkih jednospratnih zdanja u Džek Pointu. Jedva vidljiv natpis je kazivao da se radilo o salunu gde su se uz to još i iznajmljivale sobe.

Desetak razbojnika jurnuše odmah unutra dok su drugi za to vreme već uveliko pretraživali okolne kuće. Sa svih strana su se čuli prestravljeni ženski krici kao i povremena revolverska paljba. Jedino od Mek Kila nije bilo ni traga ni glasa.

Zagledavši se u Grit Horni koja je potpuno bezizražajnog lica promatrala šta se na ulici dešava Šejn je upitao:

— Gazda, čemu možemo da se nadamo ovde u ovoj rupi?

— Ljudima je potrebno malo opuštanja. Pa zašto bih im to onda uskraćivala? — odvrtila je ona sa ciničnim osmehom na licu.

U tom trenutku se negde pri dnu ulice pojavio jedan jedini, ali već pomalo ostareo čovek koji je u rukama držao saćmaricu sa podrezanim cevima. Dok im se laganim korakom približavao Šejn je jasno video odblesak metalne zvezde na njegovim grudima.

Šta ta matora budala uopšte hoće? pitao se Šejn. Da možda ne namerava da se sam suprotstavi ovim divljacima?

— Ko li nam odo dolazi? — procedio je Džek Vest nacerivši se podrugljivo. Odmah zatim je uperio svoj „kolt” u usamljenog starca.

Pa ako si već naumio da umreš zašto onda već jednom ne pucaš, ti tvrdoglavi starče, pomisli Šejn ljutito.

— Hajde, pođi u pakao, matora budalo! — prosiktao je

Džek Vest dok mu se prst lagano grčio na obaraču. No u istom trenutku kada ga je povukao Šejn ga je snažno tresnuo po ruci tako da je metak završio negde visoko iznad šerifeve glave.

— Sto mu gromova! — dreknuo je Vest ošinuivši Šejna ljutitim pogledom. — Šta ovo treba da znači, ha?

— Možda mi se ne dopadaju kukavička ubistva, hombra.

Iskoristivši priliku koja mu se tako iznenada pružila šerif je potrčao nekoliko koraka i munjevito podigao svoju ogromnu sačmaricu.

— Ti prokleta budalo! — prosiktala je Grit Horni koja je prva postala svesna smrtno opasnosti koja im je pretila.

Međutim, još pre nego što je uspela bilo šta da učini Šejn je munjevito izvukao „remington” iz futrole i povukao okidač. Metak se samo koji delić sekunde kasnije zario u kundak dvocevke koja je usled siline udara šerifu u visokom luku izletel iz ruku. Ne oklevajući nakon toga ni časa Šejn je poterao pastuva prema zabezegnutom čuvaru zakona.

— Vama kao da je stalo do toga da izigravate mučenika? — prošaputao je Šejn nakon št mu je cev „remingtona” prislonio o čelo.

Ne shvatajući šta ovo sada treba da znači šerif ga je samo začuđeno pogledao.

— Došli ste da pregovarate, jasno? — promrmljao je Šejn da bi odmah zatim poterao šerifa nazad prema Vestu i Grit Horni.

Njen ledeni pogled ni ovoga puta nije otkrivao šta joj se u tim trenucima vrmalo po glavi.

*

— Mislim da nam malo zabave ne može naškoditi — nacerio se Šejn nakon što se zaustavio pored njenog vranca.

Na njenom licu je na trenutak zatitrao osmeh da bi se odmah zatim ponovo pretvorio u bezizražajnu masku.

— Dakle, matori, šta si bio naumio? Da pucaš na mene, zar ne?

Šejn se duboko u sebi nadao da će šerif uspeti da smisli dovoljno uverljivu priču i da će tako možda izvući živu glavu.

— Vi ste takozvana Divlja horda, zar ne? — rekao je šerif mirnim glasom. — A vi ste, mis sigurno vođa te bande.

— Pogodio si šerife — odvratila je ona. — Ali zato još uvek nisi odgovorio na pitanje koje sam ti maločas postavila. Dakle? Hteo si da me ubiješ, zar ne?

— Grešite, madam, pošto nisam od onih koji bi mogli da pucaju na ženu.

— A šta je onda sa sačmaricom koju si držao uperenu u nas? — upitala ga je podozrivim glasom.

— Pa u Džek Pointu se pacovi i usred belog dana mirno šetaju ulicama. — Izgovarajući ove reči šerif se samo zagonetno osmehnuo.

Do davola, pa taj suludi matorac je u stvari taj koji se ovde zabavlja na račun bandita a ne oni na njegov, pomis-

lio je Šejn. Jedino što je sada mogao još da učini bilo je da se nada da Grit Horni neće doći do istog tog zaključka. No ona je srećom bila i suviše preokupirana sobom tako da je samo rekla:

— Budite sigurni da kada mi budemo napustili grad u njemu neće više biti nijedne od tih prokletih životinja.

— Odlično, leđi. Inače zovem se Adam Stok i nadam se da tada neće jedino pacovi biti ti koji su jednom zauvek nestali.

U tom trenutku kao da je i Grit Horni shvatila smisao njegovih reči.

— Nastavite samo, mister Adame Stok. Rado vas slušam iako me vaše reči vređaju — promrmljala je ona dok su joj oči besno ševale.

— Pa... kao što vidite nisam došao da bih pred vama pao na kolena, leđi. No možda bi zato vi i ja mogli da sklopimo neku vrstu sporazuma.

— A na kakvu vrstu sporazuma ste pri tome mislili, šerife? — odvrtila je ona jedva se uzdržavajući da prasne u grohotan smeh.

— Moj sin Ejbl vas u ovom trenutku drži na nišanu svoje „vinčesterke“, leđi. A mogu vam reći da je jedan od najboljih strelaca koje sam ikada sreo.

Na trenutak je zastala kao skamenjena da bi se odmah zatim munjevito osvrnula oko sebe. No i pored toga što nije otkrila bilo šta što bi moglo da potvrdi šerifove reči Šejnu je bilo jasno da se izuzetno nelagodno osećala.

Dok je ona ledenim pogledom odmeravala šerifa od glave do pete Šejn je krajičkom oka ugledao vrh puščane cevi koji je virio sa tavana jedne od obližnjih kuća.

— Dobro, čemu ova laž, mister Stok? — upitala je ona ljutito. — Najbolje bi bilo da...

— Ne diraj pucaljku, Džek — procedio je Šejn ugledavši da je Vestova ruka pošla prema „koltu“. — Šerif je ipak govorio istinu. Eno tamo preko...

A onda su i Džek Vest i Grit Horni ugledali cev „vinčesterke“.

Tajac koji je iznenada nastao prekinuo je konačno Šejn koji je tiho promrmljao: — Dakle, šta je sa sporazumom koji ste spominjali, šerife? Šta je to što od nas tražite?

— Pacovi o kojima sam maločas govorio ste naravno vi. A da ste kojim slučajem počeli da pucate Ejbl bi prvim metkom skinuo vas sa konja, leđi.

— I opet se kao i pre nekoliko dana nalazimo u pravoj pat poziciji, zar ne, gajda? — procedio je Šejn zagledavši se u Grit Horni.

— Zar zaista misliš da će ti ovo proći, matori? — pro-siktala je ona.

— Šta znači proći? Ja nemam šta da izgubim, leđi, pošto bi me vaši ljudi ionako hladnokrvno ucmekali. Ovako barem pokušavam da izvučem najbolje iz situacije u kojoj sam se našao.

— Pa ti zaista mora da si lud! — umešao se Džek Vest.

— Dakle kakvi su vaši uslovi, šerife? — upitala je Grit

Horni rešena da na neki način namagarči ovu matoru budalu.

— Okupite vaše ljude ovde pred salunom. Naredite im da bace oružje na gomilu nakon čega ćete svi zajedno nestati jednom zauvek iz mog grada...

X

Desilo se upravo ono što Šejn ni u snu nije mogao da zamisli. Taj suludi šerif Stok je naime uz pomoć jedne jedine „vinčesterke” koju je njegov sin Ejbl držao uperenu u Grit Horni uspeo da smiri čitavu hordu pomahnitalih ubica.

Nakon što ih je Džek Vest okupio, svi do jednog su uz glasno negodovanje bacili svoje oružje na gomilu. U opštem metežu je jedino Šejnu i pored Stokovih budnih očiju nekako pošlo za rukom da sakrije svoj „remington”.

— A sada se gubite odavde i da nikada više niste kročili nogom u moj grad! Pa ni onda kada se ponovo budete naoružali, pošto ćemo vas sledeći put dočekati tovarom dinamita.

Pokunjena poput prebijenih pasa, ozloglašena Divlja horda je u laganom galopu napustila gradić. Tek mnogo kasnije ustanovili su da su nedostajala dvojica njihovih drugara koji su očigledno rešili da ostanu u Džek Pointu i da se na svoju ruku osvete šerifu Stoku za sramotu koju im je naneo.

— Neka se bog smiluje Hiltonu i Barniju — promrmljao je Džek Vest smrknuta lica. — Ako ih ta prokleta mumija od šerifa uhvati sigurno će ih bez ikakvog ustezanja obesiti o prvo drvo.

Dok je Vest izgovarao ove reči Šejn je krajičkom oka pogledao Mek Kila koji se u prikrajku zadovoljno smeškao.

— Sada nas je sa dvojicom novajlija opet dvadeset i osmoro. gazda — dodao je Klark Pil koji je sudeći po načinu svog ponašanja očigledno bio dosta uticajan među banditima.

U časovima koji su zatim usledili Šejn je konačno uspeo da sazna zbog čega su ovi inače surovi momci odmah podvlačili rep čim bi ih Grit Horni popreko pogledala. Razlog za njihovu apsolutnu poslušnost krio se u činjenici da je jedino ona znala gde je najveći deo opljačkanog novca bio sakriven. Nakon svakog prepada ona je njima isplaćivala samo deo plena dok je sve ostalo trebalo kasnije da se подели nakon čega je bilo predviđeno da svako krene dalje svojim putem. A taj dan je određivala jedino ona.

Dani su prolazili, a Hilton i Barni se i dalje nisu pojavljivali. A kada im se ni petog dana od odlaska iz Džek Pointa nisu pridružili svi su bili uvereni da su završili na vešalima. Međutim, niko zbog toga nije mnogo žalio pošto među ovim protivarima nije bilo ni traga nekog prijateljstva već jedino zavisti i ljubomore kada se radilo o tome da steknu blagonaklonost Grit Horni. U to se Šejn vrlo brzo uverio.

Šestog dana od njihovog neslavnog napuštanja Džek Pointa zaustavili su se pored malog planinskog potoka. Svesna

da bi loše raspoloženje njenih momaka moglo da se izrodi u nešto neželjeno Grit Horni ih je okupila i naredila da se donesu bisage sa novcem opljačkanim u Erou Sitiju.

— A sada me dobro saslušajte, momci! Podeliću vam nešto od ovog novca što će svakom od vas biti sasvim dovoljno da se negde dobro napije i da provede noć sa nekom devojkom, ali i da kupi sebi novo oružje. Ali za četiri dana da ste svi ponovo cvde!

Kada je Šejn kasnije hteo da se vine u sedlo svog pastuva ona mu je glasno doviknula: — To ne važi za tebe! Pa ti još uvek imaš tvoja dva „remingtona” i „vinčesterku”. Ili možda ne želiš da ostaneš i da mi praviš društvo dok se ostali ne vrate?

U tom trenutku je Šejna ošinio bezbroj ljutih i zavidnih pogleda od kojih je valjda najgori bio Mek Kilov.

XI

Mesto na kom se banda bila ulogorila delovalo je potpuno pusto nakon što je i poslednji revolveraš odjahao. Jedino što se još čulo bilo je tiho žuborenje potoka.

Grit Horni je prekrštenih nogu sedela na svom sedlu i sa uživanjem uvlačila u pluća dim tanke cigare. Šejn je za to vreme stajao pored pastuva pretvarajući se da nešto traži u svojim bisagama. U vazduhu je lebdela neka čudna napetost.

— A da nemaš možda tu negde sakrivenu bocu viskija? — upitala ga je ona odjednom.

Nakon što je iz bisaga izvukao do pola napunjenu bocu najfinijeg viskija Šejn se laganim korakom uputio prema njoj.

— Ko si ti u stvari? — upitala ga je Grit Horni dok ga je odmeravala od glave do pete kao da ga vidi prvi put u životu.

Izdvukavši usta u širok osmeh Šejn samo sleže ramenima.

— A šta bi ti htela da čuješ, gazda? — Ono „gazda” je izgovorio samo teškom mukom pošto se u tim trenucima u sebi lomio da li da konačno otvori karte i da je jednostavno pokupi i time reši zadatak sa kojim ga je Sedma brigada poslala. Povoljnija prilika od ove mu se za tako nešto sigurno neće pružiti, no ipak su postojali još neki problemi koje je prethodno valjalo rešiti.

— O čemu to razmišljaš, ti prokleti kurvin sine? — procedila je ona kao da mu je u tim trenucima čitala misli.

— Razmišljam...?

— Pa naravno, jer mene ne možeš da ubediš da si onaj za koga se izdaješ. — Izgovorivši ove reči ona je odnekud munjevitno izvukla mali džepni revolver i njegovu zloslutnu cev uperila u Šejna.

Pretvarajući se da to nije primetio Šejn je prineo bocu ustima i otpio dobar gutljaj viskija. Proklinjao je samog sebe što je bio toliko neoprezan i što je olako dozvolio da ona povuče prvi potez.

— Hajde, ne pravi se da nisi primetio da te sve vreme držim na nišanu — procedila je ona ledenim glasom.

Ispustivši bocu viskija iz ruku Šejn je blago raširio prste svoje desnice no na kraju je ipak odustao od namere da se maši za „remington” svestan da u ovoj situaciji protiv Grit Horni ne bi imao nikakvih izgleda.

— Dakle ko si ti, protuvo?

— Pa Džek Vest ti je već rekao ko sam.

— Vest je najobičnija budala kao uostalom i svi drugi koji za mene jašu — odvrtila je ona sa ironičnim osmehom na licu.

Kada je neko potpuno u pravu tada čoveku zaista teško pada da mu protivureči, pomislio je Šejn. Zbog toga je samo slegnuo ramenima dok su mu u ušima i dalje odzvanjale reči ove proklete kuje. „... koji za mene jašu”. Te reči su mu jasno govorile da je ona smatrala da su svi oni jedino oruđe u njenim rukama, a to je u stvari bila samo potvrda onoga što je Šejn već odavno bio primetio.

— Nemoj misliti da nisam primetila da si namerno spasio život onoj matoroj budali u Džek Pointu.

Svestan da je u ovim trenucima čutanje zlato Šejn je odlučio da i dalje drži jezik za zubima.

— A u znak zahvalnosti jedino tebe nije razoružao — dodala je ona uživajući očigledno u svojoj nadmoćnosti. — No ta matora budala je srećom zaboravila da žena ima mesta gde lako može da sakrije ovu igračku.

— Pretpostavljam da je u onoj gužvi jednostavno prevideo da i mene razoruža — rekao je Šejn iako je i sam bio svestan da ovo objašnjenje nije zvučilo baš mnogo uverljivo.

Nakon što mu je naredila da laganim pokretom izvuče „remington” iz futrole i da joj ga dobaci Grit Horni je još dodala:

— A šta kažeš na to da nas dvoje uđemo u jedan posao, ~~amigo~~?

— Posao? — odvratio je on ne shvatajući šta ovo sada odjednom treba da znači.

— No pre nego što o bilo čemu dalje porazgovaramo htela bih još nešto da ti kažem. A to je da osim Džeka Vesta postoje i drugi koji te poznaju. Neki od njih tvrde da si se već odavno povukao iz ovog našeg posla dok drugi smatraju da ti u stvari nikada i nisi bio jedan od nas, već da si jedino vodio neku vrstu privatnog rata sa „Vels Fargom” pošto su te svojevremeno grdno nasamarili.

— Možda su ti o kojima govoriš zaista u pravu — odvratio je on nacerivši se. — Činjenica je da se više ne bavim istim poslom kao i vi no čovek ipak od nečega mora da živi tako da...

— Hajde prekini sa tim pričama, pošto sa njima kod mene ne možeš da prođeš — prekinula ga je ona iznenađena.

— Pogotovu što sam od Džoka Reburna saznala istinu o tebi.

— A koju to istinu?

— Da su poternice sa tvojim likom toliko iznenadno nestale i da to može jedino da znači da si prešao na drugu

stranu odnosno da si postao lovac na učenjene glave. Za to čak postoje i dokazi pošto je Reburn bio prisutan kada si hladnokrvno upućao trojicu njegovih drugara pri pokušaju da zajedno opljačkaju banku u Dodž Sitiju. Reburn je tom prilikom jedini uspeo da izvuče živu glavu.

Šejn počeo nervozno da gricka usne. Jeste da ova prokleta kuja nije znala pravu istinu no i ovo je sigurno bilo dovoljno da me napuni olcvom...

XII

Gradić čijem je glavnom ulicom Divlja banda jahala bez svog vođe zvao se Belmont. Šerif Net Saber i njegov zamjenik su stajali ispred svoje kancelarije i podozrivo promatrali grupu od preko dvadeset jahača. Nijedan od njih im nije baš ulivao neko naročito poverenje, no čudno je bilo to što nisu bili naoružani.

Kada je nekoliko minuta kasnije šerif Saber kročio u najveći salun u kom se banda bila smestila zatekao je za šankom Klarka Pila i nekolicinu njegovih drugara dok su ostali sedeli za okolnim stolovima.

Zastavši kod pokretnih vrata šerif Saber je ledenim pogledom odmerio svakog od prisutnih. Na kraju je otvorio usta sa namerom da ih upita kako to da nisu nosili oružje kada je to u ovim krajevima činio gotovo svaki golobradi momak, ali preduhitrio ga je Klark Pil koji mu je sa osmehom na licu krenuo u susret i rekao:

— Drago mi je što vas vidim, šerife, iako je sada verovatno već i suviše kasno za vašu pomoć.

— O čemu vi to uopšte govorite, mister? — promrmljao je Saber.

— Pa zar ništa ne primećujete, šerife? — odvratio je Pil lupivši se šakama po kukovima. Odmah zatim počeo je šerifu da iznosi priču koju su uz put smislili. Rekao je da su kauboiji koji su trebali da prebace ogromno stado goveda preko u Kolorado.

— Bilo je to pre tri dana gore kod Hemfri Pika, šerife. Te protuve su se odjednom pojavile kao da su iz zemlje iznikli tako da nismo imali ni trunke izgleda da im se suprotstavimo. Sreća jedino što nas nisu sve pobili.

— Pre tri dana? — procedio je šerif. — Pa to znači da je proteklo već vraški mnogo vremena da bi se nešto još moglo učiniti.

— I nama je to jasno, šerife — odvratio je Klark Pil odmahnuvši rukom. — Stado je izgubljeno, tu nema nikakve sumnje. Sreća naša je međutim, što nam nisu ispraznili još i džepove.

— Da, tako je — umešao se Bil Lerimor. — Polovinu obećanog iznosa su nam isplatili čim smo krenuli tako da nam je barem nešto preostalo.

Siguran da od ovih jadnih kauboija koji su bili srećni što su izvukli živu glavu grad ne treba da strahuje šerif Saber

je dao znak svom pomoćniku koji se nalazio kod zadnjeg ulaza nakon čega su obojica napustili salun.

Međutim, samo nakon nekoliko sati situacija se iz osnova bila promenila.

Ispostavilo se naime da su kauboji kojima ih je on smatrao u džepovima imali daleko više novaca nego što je on to mogao da pretpostavi. Tako je između ostalog do njegovih ušiju dopiralo da je glavna trgovina u gradu bila naprosto opustošena kada su je ti momci napustili. To se u prvom redu odnosilo na naoružanje i viski koji su se tamo nalazili. To međutim, još uvek nije bio razlog da se Saber umeša pošto su momci sve to do poslednjeg centa platili. Lon Majki, vlasnik prodavnice je zadovoljno trljao ruke pošto ovako dobar posao nije već godinama napravio no na kraju je ipak odlučio da o svemu obavesti šerifa pošto mu se pomalo čudnim činilo to što su obični kauboji kupili još i nekoliko sanduka dinamita.

A kada je šerif Saber i to saznao u gradu je već vladao pravi pakao. Sada već uveliko dobro naoružani ti navodni goniči stoke su se naprosto razbacivali novcem kao da su upravo ispraznili trezor najveće banke u Sjedinjenim Državama. Osim toga su polako počinjali da traže svađu sa ostalim posetiocima sluna, a i da dosađuju ženama na ulicama. Devojke koje su se u gradu bavile najstarijim zanatom na svetu su imale pune ruke posla, no to je još uvek bila sasvim uobičajena pojava kada bi se u gradu pojavili kauboji željni provoda. Isto kao i činjenica da su se neprekidno nalivali ogromnim količinama viskija i da su povremeno pucali u vazduh.

Do tada se dakle sve događalo po za ovakve prilike ustaljenom scenariju. Jedino što je Sabera čudilo bile su ogromne svote zelenih novčanica koje su ovim momcima naprosto kuljale iz džepova.

A onda su pale i prve žrtve...

XIII

Grit Horni kao da je imala beskrajno mnogo vremena. I dalje suočen sa zloslutnim otvorom revolverске cevi Šejn je osećao da mu se niz leđa slivaju krupne graške ledenog znoja.

— Dakle lovac na ucene? Jesam li u pravu? — upitala je ona podrugljivo.

— Pa šta i da je tako?

— Reci mi šta takav jedan posao nosi sa sobom? — Privuk u njenom glasu naterao je Šejna odjednom na razmišljanje. Očigledna znatiželja koju je primetio u njenom glasu govorila mu je da se nije radilo samo o jednoj od njenih mnogobrojnih igara već da je iza toga stajalo još nešto. Ali šta?

— Viski, mnoštvo devojaka i ponekad nešto novo za oblačenje — odvratio je on. — Kao što vidiš to i nije baš nešto, jer u protivnom sigurno ne bih bio ovde.

— A šta bi rekao da ti neko ponudi svotu od dve stotine hiljada dolara? — upitala je ona čvrso uverena da je ovo bio mamac kome će Šejn teško moći da odoli.

— Time bih do kraja život bio lišen svih briga — odvratio je on rešen da joj pričini to zadovoljstvo da poveruje da je zagrizao mamac. — Pitanje je jedino gde da dođem do toliko novca?

— Ja bih ti ga dala.

— A šta bi tražila za uzvrat? — upitao je on pokušavajući da svom glasu istovremeno da prizvuk nesigurnosti i nezajažljivosti kako bi ta prokleta kuja poverovala da ga je već kupila.

— Jedino ja znam gde se nalazi najveći deo opljačkanog novca — odvrtila je ona sa prizvukom trijumfa u glasu.

Šejnove rašireni prsti se odjednom opustiše. Sada nakon ovih reči bio je siguran da Grit Horni nije nameravao da ga ubije. Barem ne za sada, ali će se situacija sigurno iz osnova promeniti nakon što izvuku sav onaj silni novac iz skrovišta.

Sudeći po onome što mu je Grit Horni nakon toga rekla izgledalo je kao da mu je u tim trenucima čitala misli.

— Uveren si da ću na kraju i tebe nasamariti, zar ne? Ali tu se varaš pošto je moja ponuda zaista iskrena. Pa meni će ostati sasvim dovoljno i kada tebe budem isplatila. No za to mi je potrebna tvoja pomoć a i ti mi se... ti mi se zaista dopadaš.

Šejn joj naravno nije verovao ni jednu jedinu reč, osim možda onoga da joj je u ovim trenucima bio potreban.

— Među mojim ljudima već postoje nekolicina njih koji kao da su nešto nanjušili — dodala je ona primetivši da je Šejn ćutke posmatra. — Tu u prvom redu mislim na Klarka Pila, kao i na Reburna. I zato ćeš ih ti ubiti pošto mi treba još malo vremena da bih konačno sakupila onih dva miliona dolara.

Dva miliona! Pa ova žena se zaista ne zadovoljava malim stvarima, pomisli Šejn. No da bi i dalje delovao uverljivo samo je tiho zviznuo kroz zube i promrmljao:

— A kako bi bilo da to podelimo na ravne delove?

— Tri stotine hiljada dolara i nijedan cent više — odvrtila je ona dok su joj oči zlokobno svetlucale. — Pa sada biraš između svog tog novca i mene sa jedne ili pak nekoliko metaka u tvom telu sa druge strane.

Sada mu je napokon bilo jasno kojim je to sredstvima Grit Horni uspevala sebi da obezbedi poslušnost svih onih zlikovaca i hladnokrvnih ubica. Za njega nije bilo nikakve sumnje da je svima njima sigurno isto ovo obećala i da je svaki od tih tupoglavih revolveraša verovao da će on biti jedini koji će se na kraju domoći svog onog silnog novca.

XIV

U Belmontu je vladao pravi pakao. A sve je počelo time što je Klark Pil šćepao mladu lepuškastu ženu vlasnika saluna sa namerom da je odvuče u jednu od soba gore na spr-

tu. Ostali članovi bande koji su bili već dobro podnapiti su urlali od zadovoljstva dok je nesrećna žena bezuspešno pokušavala da se oslobodi Pilovog zagrljaja.

— Ostavi moju ženu na miru, ti prokleti pasiji sine, ili ću... — uzviknuo je vlasnik saluna koji se sa sačmaricom u rukama pojavio na vratima koja su vodila u kuhinju.

Pao je međutim, pogođen metkom iz Reburnovog revolvera još pre nego što je uspeo da svoju pretnju izgovori do kraja.

Privučeni ženinim bolnim zapomaganjem u salunu su se samo koji trenutak kasnije pojavili šerif Net Saber i njegov zamenik. Ugledavši beživotno telo vlasnika saluna pored šanka Saber se mašio za svoju pucaljku.

— Učiniš li to završićeš isto kao i ovaj smrdljivac ovde — dreknuo je Reburn odsečnim glasom.

Sada kada je postao svestan da pred sobom nema obične pijane kauboje već opasne i neuračunljive revolveraše šerif Saber se naprosto skamenio.

U tom trenutku ~~se~~ iz dna prostorije začuo nečiji pijani glas:

— Šta čekaš, Džok? Pa značke na šerifovim grudima su oduvek bile tvoja omiljena meta.

Odmah zatim salunom se prolomio zaglušujući prasak revolvera. Svi su u prvi mah pomislili da je to pucao Paolo koji je onako pijan izvukao svoj „kolt” i uperio ga u šerifove grudi. Kada su se svi prisutni donekle povratili od iznenađenja shvatili su da je Paolo, a ne šerif Saber bio taj koji je nemoćno tresnuo na pod.

U salunu je na trenutak zavladala mukla tišina pošto niko od revolveraša nije znao odakle su došli pucnji koji su tako neočekivano ugasili život njihovog drugara.

Jedini koji su u tim trenucima zadržali prisustvo duha bili su šerif Saber i njegov zamenik koji su iskoristivši priliku koja im se tako iznenadno pružila glavom bez obzira izjurili na ulicu.

Ljut kao ris, Klark Pil je pustio ženu i naprosto se sjurio niz stepenice.

— Sto mu gromova, ko je to bio? — upitao je on dok se dole pored Paola smrknuta lica osvrtao oko sebe.

Njegovu razjarenost je samo još više podsticala činjenica da sem njih u salunu već odavno nije bilo nijednog drugog gosta i da je metak očigledno ispalio neko od njih.

Za to vreme se šerif Saber u gradskoj većnici uspeo da okupi nekolicinu stanovnika Belmonta za koje je mislio da bi mogli da se suprotstave podivljanim revolverašima. Međutim, ispostavilo se da nijedan od njih nije bio spreman da stavlja vlastitu glavu u torbu.

— ... i mislim da protiv te bande zaista nemamo bilo kakvih izgleda — rekao je između ostalog Lon Majki, jedan od članova gradskog veća.

— Ali zar ćete gledati kako vam te protuve siluju žene, pale i pljačkaju kuće? — dreknuo je šerif Net Saber.

— Pa šta drugo možemo da uradimo? — upitao je Džeb Vilson kome je pripadao jedini mlin u gradu.

U tom trenutku su se napolju, na glavnoj ulici, začuli glasni povici pomahnitalih revolveraša koji su se na kraju zaustavili ispred šerifove kancelarije.

— Hajde zapalite ovu prokletu rupu, pa da krenemo dalje do banke. — doviknuo je Klark Pil ostalim banditima.

Jedini koji je u tim trenucima pokušao da urazumi Pila bio je Mek Kil koji ga je upozorio na reči Grit Horni da ni po koju cenu ne privlače pažnju na sebe, no ovaj ga je samo odgurnuo u stranu nakon čega su prema šerifovoj kancelariji sa svih strana poletele zapaljene baklje, čim su plameni jezičci počeli da se podižu visoko u nebo razularena horda bandita se uputila prema obližnjoj banci...

XV

— Ali zašto i mi nismo pošli sa ostalima? — upitao je Šejn kada su on i Grit Horni stigli do napuštene brvnare u blizini Hemfri Pika. — Tamo bi nam sigurno bilo daleko udobnije nego ovde gde osim kreveta napunjenog senom nema drugog nameštaja.

— Pa zar ti nije draže što nema ko da nam smeta, amigo? — odvrtila je ona značajno se osmehnuvši.

Nema šta, sve ovo je zaista dobro smišljeno, pomislio je Šejn. Pitao se međutim, kako to da i one protuve nisu već jednom uspele da prozru njen plan. Razlog je mogao da bude jedino taj što su svi bili pomalo priglupi osim možda Klarka Pila i Džeka Reburna, ali njih je trebalo on da učitka.

— Ona stvar sa Pilom i Reburnom ne može mnogo da čeka — promrmrljala je Grit Horni valjda i sama svesna da bi jedino oni mogli da osujete njen plan. — I zato ćeš ih obojicu ubiti čim se ponovo svi okupimo.

— A šta je sa ostalima? — upitao je Šejn namrštivši se. — Sumnjam da će ostali za to vreme sedeti skrštenih ruku ako ništa drugo, a ono zbog toga što su Pil i Reburn od samog početka bili sa njima dok sam vam se i ja tek pre nekoliko dana priključio.

Leđeno treperenje njenih zelenih očiju bio je jedini odgovor Grit Horni.

— To je dakle rizik koji ja treba da preuzmem na sebe, zar ne? — rekao je on podrugljivo.

— Ko ništa ne rizikuje taj ništa ne može ni da dobije — odvrtila je ona hladno.

Pre nego što je Šejn uspeo bilo šta da odgovori Grit Horni bez ikakvog ustezanja svukla. Zadovoljan izraz njenog lica jasno je govorio da je bila svesna svojih ženskih čari, a one zaista nisu bile zanemarljive. Njene skladne obline, a naročito lascivan osmeh koji se odjednom pojavio na njenom licu mogli su lako da izlude svakog muškarca.

I upravo to se dogodilo i sa Šejnom koji već nekoliko nedelja nije bio ni sa jednom ženom. Požuda je odjednom nad-

vladala njegov razum tako da joj se jednostavno prepustio uživajući u svakom deliću njenog prelepeg tela.

*

Tek mnogo kasnije kada su sebi priuštili nekoliko minuta odmora ona je počela da mu iznosi priču za koju Šejn nije bio siguran da je bila istinita.

— Svojevremeno sam bila udata. Matorac se zvao Horni i bio je ružan kao noć. A kada me je jednom zatekao sa nekim drugim u krevetu, najurio me je sa samo stotinu dolara u džepu. Zamisli samo, stotinu dolara, a toj protuvi još uvek pripada najveća banka u čitavom Feniksu.

— Pa zar se nije razveo od tebe?

— Naravno da nije — odvratila je ona tiho se nacerivši. — Znaš valjda i sam da nijedan bankar ne može sebi da dozvoli takvu vrstu skandala.

— Ali zašto si mu onda dozvolila da te tek tako najuri? — upitao je Šejn naizgled začuđeno klimajući glavom.

— Zbog dvojice pomahnitih revolveraša koje mi je natevario na vrat — odvratila je ona. — I zbog toga se i njegovo ime sada nalazi na mojoj crnoj listi. Tog prokletog pacova ću kad tad lično otpremiti na onaj svet, u to budi siguran. No Feniks ćemo ostaviti tek za kraj. Pre toga dolaze na red još Flagstaf, Vinslou i Preskot, nakon čega ćemo i ja i ti biti obezbeđeni do kraja života.

Ona je potpuno luda, pomisli Šejn. Gradovi koje je upravo nabrojala bili su najveći u Arizoni. A povrh svega još i Feniks grad koji je zahvaljujući tamošnjem garnizonu nalikovao pravoj pravcatoj tvrđavi!

— I dalje? — upitao je Šejn. — Mislim, šta je bilo nakon što te je oterao iz Feniksa? Koliko je vremena od tada prošlo?

Grit Horni odjednom postade nekako ćutljiva.

— Da nisi previše znatiželjan? — odvratila je ona namrštivši se.

— Mislim da nisam ako se uzme u obzir da bismo ti i ja i kasnije mogli da ostanemo zajedno.

— Nema tu više mnogo šta da se priča — rekla je ona kratko. — Kada sam potrošila i poslednji cent morala sam na neki način da dođem do novca. Najjednostavniji način za to je bio da počnem da prodajem svoje telo.

Na trenutak je zastala kao da je htela da prekine sa pričom za koju je Šejn sada sve više verovao da je ipak bila istinita, da bi onda ipak još dodala:

— I tako je to bilo sve dok Klark Pil nije postao jedna od mojih stalnih mušterija. A time je u stvari sve i počelo...

Ipak bi najbolje bilo da je ščepam dok za to imam priliku i da je izručim prvom šerifu, pomisli Šejn. Tu pomisao je međutim, odmah morao da odbaci svestan da bi je ostali članovi bande samo koji dan kasnije oslobodili. Ako ništa drugo a ono zbog toga što je Grit Horni bila jedina osoba koja je znala gde se krio novac koji su do tada opljačkali.

To je bio prvi dan i prva noć koju su njih dvoje proveli sami. Počelo je već uveliko da sviče kada je Grit Horni napokon sva iscrpljena utonula u dubok san.

Isto kao i ta prva noć protekla su i sledeća dva dana. Grit Horni je već uveliko bila sigurna da je i njega uspela da pridobije za sebe dok se Šejn za to vreme pitao šta dalje da čini. Na kraju je došao do zaključka da je mogao tek onda da preduzme nešto kada banda odluči da krene u jedan od većih gradova. A pošto su se u njihovoj blizini obično nalazili jaki odredi vojske to je postojala mogućnost da uz njihovu pomoć strpa celokupnu bandu iza rešetaka.

Bila je već uveliko pala nać, a na sanduku koji im je ujedno služio i kao ste polako je dogorevala već po ko zna koja sveća. Grit je ležala naga i pohotna na svom čebetu.

— Hajde, dođi već jednom ovamo. Sutra ćemo imati sve one budale na grbači tako da neće biti lako da se...

U tom trenutku je Grit Horni iznenada zastala usred rečenice zagledavši se u nezastakljen prozor iza Šejnove glave. Kada je Šejn primetio preneražen izgled njenog lica munjevito se mašio za „renington”.

— Ostavi pucaljku gde je ili ću ti jednim jednim metkom razneti lobanju — začuo se spolja nečiji glas. Okrenut leđima prozoru Šejn nije mogao da vidi o kome se radilo no ipak je znao ko je to svoju pucaljku držao uperenu u njega.

Bio je to Mek Kil. A način na koji je taj prokleti patuljak izgovorio svoju pretnju delovao je više nego uverljivo.

XVI

— Gde su ostali? — upitao je Šejn sa visoko podignutim rukama.

— Eno ih kao u svinjskom brlogu u Belmontu koji je velika buktinja. Zao mi je jedino što ih je mnogo tako da sam samo nekolicinu njih uspeo da upucam kao besne pse — odgovorio je Mek Kil glasno se nacerivši. — A sada nakon što sam vas konačno pronašao, i vi ste na redu.

Svestan da nema nikakve svrhe da se ubeđuje sa Mek Kilom, Šejn je munjevitim pokretom naprosto zbrisao sveću sa drvenog sanduka istovremeno se bacivši u stranu. Plamen koji je suknuo iz patuljkovog revolvera je na trenutak osvetlio unutrašnjost kolibe tako da je Šejn primetio da se ni Grit Horni nije više nalazila na mestu na kom je maločas bila. To je pak moglo samo da znači da se i ona u poslednji čas instinktivno bacila u zaklon.

— Vi prokleti... — začuo se napolju Mek Kilov promukao glas. Sklupčan iza kreveta Šejn je napregnuto brojao metke kvje je Mek Kil ispalio. Nakon šestog pucanja sve je na trenutak utihnulo što je bio znak da je Mek Kil najverovatnije imao samo jedan revolver i da je sada bio zauzet time da ga ponevo napuni.

Sa „remingtonom“ u ruci Šejn je kroz otvorena vrata jur-
nuo napolje u noć. Nada da će uspeti da iznenadi tog suma-
nutog patuljka nije se međutim, obistinila. Očigledno bolje
priviknut na tamu koja ih je okruživala Mek Kil se poput
divlje zveri bacio na Šejna koji je jedino zahvaljujući tome
što se instinktivno bacio unazad uspeo da izbegne da mu Mek
Kil ne prereže grkljan. Tako je britko sečivo Mek Kilovog
ogromnog lovačkog noža jedino ovlaš zaseklo Šejnovu kožu
na vratu.

— Ti prokleti kujin sine... — Mek Kil je tresnuo dole
na zemlju ali se već u sledećem momentu ponovo podigao
na noge.

A onda su se i Šejnove oči priviknule na neprozirnu ta-
mu tako da je uspeo da registruje sledeći Mek Kilov napad.
Ovoga puta je međutim, pravovremeno iskoraknuo ustranu
tako da je patuljkovo zdepasto telo kao iz katapulte izbačeno
proletelo pored njegove glave.

Bacivši se za njim Šejn je uspeo da mu najpre izbije lo-
vački nož iz ruku, a odmah zatim i da ga onesvesti snažnim
udarцем po slepoočnici.

— Hajde pucaj, šta čekaš! — dreknula je u tom trenut-
ku Grit Horni iza njegovih leđa.

— To bi bilo vraški pogrešno — primetio je Šejn trez-
veno. — Pa zar ne misliš da bi trebalo najpre da od njega
saznamo ko je on u stvari i ko ga je to poslao ovamo da špi-
junira.

— U pravu si — promrmljala je ona nakon kraćeg pre-
mišljanja. — Hajde veži ga i dovedi ga ovamo unutra.

Nakon što ga je Šejn razoružao i nakon što mu je svezao
ruke na leđima Mek Kil je počeo da dolazi svesti. Ubrzo za-
tim obojica su se našli u unutrašnjosti kolibe gde je Grit
Horni sada već uveliko obučena ponovo upalila sveću.

— Hajde ctvaraj tu tvoju prokletu gubicu! — dreknuo
je Šejn pretećim glasom. — Šta se to desilo u gradu i ko si
ti u stvari?

Mek Kil je međutim, delovao poput puža koji se povu-
kao u svoju kućicu. Umesto bilo kakvog odgovora on ih je
svojim sivim vučijim očima samo ćutke promatrao.

— Ipak će biti najbolje da ga ubiješ pošto nije vredan
da uludo tračiš vreme na njega — prosiktala je Grit ljutitim
glasom.

— Bojim se da si u pravu — odvratio je Šejn klimnuvši
glavom nakon čega je šćepao Mek Kila za ramena i poterao
ga prema vratima kolibe.

— Hej, čekaš! Pa valjda i ja hoću da uživam u predstavi
— viknula je ona za Šejnom.

XVII

Ceo Belmont je bio pretvoren u zgarište čiji su poslednji
ostaci polako dogorevali. Naišavši na zaključan trezor banke
banditi su ga razvalili tovarom dinamita koji je i nekoliko
obližnjih zdanja sruvao sa zemljom. Međutim, na njihovo

veliko razočaranje u njemu su pronašli samo dvadeset i pet hiljada dolara.

Svoje drugo veliko iznenađenje banditi su doživeli kada su se vratili iz banke i kada su zatekli potpuno pust salun.

Razlog za to je bio taj što je šerif Saber shvatio da pružanje otpora u ovim okolnostima nema nikakve svrhe te je stoga ljude koji su se okupili u gradskoj većnici razaslao po gradu da bi upozorili stanovnike Belmonta da što pre napuste grad.

Srećom, u obližnjim brdima je postojalo ogromno skrovište koje je svima njima moglo da pruži utočište, a koje su građani Belmonta koristili i ranije kada su ih napadali Indijanci.

Evakuacija stanovništva je obavljena gotovo pred očima bandita, no oni su bili do te mere pijani i preokupirani razvaljivanjem trezora da to uopšte nisu primetili.

Kada su se napokon osvestili već su se uveliko nalazili u avelinjski pustom gradu. Na početku su kao pomahnitali počeli da tragaју u prvom redu za silnim devojkama za zabavu koje su takođe bile nestale no ubrzo su od toga digli ruke pošto su im još uvek bile preostale ogromne količine viskija koji je trebalo popiti.

Omamljeni besomučnim opijanjima nisu ni bili svesni da je neko počeo da ih jednog po jednog šalje na onaj svet. Situacija je bila takva da je šerif Saber uz pomoć samo desetak malo cdvažnijih ljudi mogao da strpa celokupnu bandu iza rešetaka. Međutim, pošto se od stanovnika Belmonta niko nije usuđivao da mu pomogne preostalo im je svima zajedno jedino da posmatraju kako je polako nestajalo sve ono što su godinama mukotrpno izgrađivali.

Jedini koji je prilikom bekstva iz grada sačuvao prisustvo duha bio je šerif Net Saber koji je na brzinu poslao telegram pukovniku Barneru, komandantu Fort Dejvica. Utvrđenje se nalazilo na samo dan jahanja udaljeno od Belmonta no Saber ipak nije gajio preteranu nadu da bi vojska mogla pravovremeno da im pritekne u pomoć.

Da je šerif Saber bio u pravu pokazalo se kada se vojska pojavila tek pet sati nakon što su banditi napustili Belmont. Na čelu odreda koji je prekriven debelim slojem prašine ujahao u opustošeni grad nalazio se major Silvers, iskusan oficir koji je svoje sede vlasi zaradio služeći više od trideset godina u vojsci Sjedinjenih Država. Major je čutke saslušao Saberov izveštaj koji ga je u kratkim crtama obavestio o događajima od trenutka kada se u gradu pojavila grupa od dvadesetak jahača koji, su sebe predstavili kao obične kauboje.

— U pravu ste, šerife, to je mogla da bude jedino Divlja horda — promrmľjao je major klimnuvši glavom — Čudi me jedino što niste videli i njihovog vođu.

— Da sam nju video sigurno ne bi u prvi mah poverovao u njihovu priču, ser. Ali postoji još nešto što me i dalje zbunjuje, ser. To su nekolicina mrtvih bandita koje smo u gradu zatekli. Niko naravno ne zna ko ih je ubio pa možemo

samo da pretpostavljamo da su se onako pijani možda međusobno razračunavali.

Major je odmah hteo da vidi likove poginulih revolveraša pa ga je šerif Saber zajedno sa narednikom Pit Binijem poveo prema glavnom gradskom trgu gde su ih on i njegov zamenik bili poredali. Bini je u Fort Dejvisu bio neka vrsta žive enciklopedije koji je i pored svoje burne prošlosti važio za sposobnog i dobrog vojnika.

Oko šest otvorenih sanduka bila se okupila povećana grupa znatiželjnika kroz koju se dvojica stražara samo teškom mukom prokrčila put majoru Silversu i njegovim pratiocima.

— Trojicu od njih poznajem, ser — rekao je narednik Bini nakon što ih je pažljivo osmotrio. — Njihova imena, za koja baš i nisam siguran da su prava, su Džerom, Sanders i Filip Batler. Za Batlera znam da je trebalo da završi na vešalima, ali mu je kazna u poslednji čas preinačena u dvadeset godina teške robije. Odatle je očigledno u međuvremenu uspeo da pobegne, ser.

Major Silvers je nakon ovoga samo smrknuta lica pogledao šerifa Sabera i kratko klimnuo glavom: — Sada više nema nikakve sumnje da imamo posla sa Divljom hordom i onom prokletom ženom koja ih predvodi.

Šest časova nakon što su banditi napustili ono što je od Belmonta još ostalo major Silvers je sa svoja dva odreda krenuo u poturu za Divljom hordom. Njihovi tragovi koji su se jasno crtavali na mekom peskovitom tlu vodili su prema jednoj od mnogobrojnih dolina koje su okruživale gradić Belmont...

XVIII

Šejn se ni najmanje nije osvrtao na povike Grit Horni koja je želela da vlastitim očima vidi kako ubija Mek Kila.

— Sto mu gromova, penji se već jednom u sedlo — požurivao je Šejn Mek Kila.

Sticao se utisak kao da je patuljak nešto bio nanjušio čim je i sa svezanim rukama tako brzo uzjahao svog konja. Uglavnom kada se Grit Horni pojavila na vratima sa bocom viskija u rukama začula je jedino topot kopita koji se brzo udaljavao.

Glasno opsovavši ona se vratila natrag u kolibu da bi samo trenutak kasnije do njenih ušiju doprla detonacija dva revolverska hica.

Nije potrajalo dugo i Šejn joj se ponovo pridružio.

— Zar nisi tom tvorcu mogao i ovde da prosviraš loba-nju? — upitala ga je ona očigledno svađalački raspoložena.

— Život me je naučio da takve stvari nikada ne obavljam pred vlastitim vratima — odvratio je on nakon čega je mirno posegao za bocom koju je Grit još uvek držala u rukama. Nakon što je otpio gutljaj viskija Šejn je dodao: — Ovako sam ga barem na miru upucao nakon čega sam njegovo patuljasto telo svezao za sedlo. Sada zajedno sa svojim konjem

sigurno već uveliko jzaše put pakla, gde mu je uostalom i mesto.

— Je li prethodno nešto rekao?

— Ni reč — odvratio je Sejn odmahnuvši glavom. — Čak nije ni cvileo za vlastiti život.

— Pa nešto drugo čovek od njega i nije mogao da očekuje — primetila je ona ravnodušno.

— Šteta jedino što sada više nećemo uspeti da saznamo ko je on u stvari bio i za koga je radio.

— Ma neka ga vrag nosi! — prosiktala je Grit Horni.

— To se već desilo — odgovorio je Sejn.

U tom trenutku Grit Horni je na brzinu sa sebe zbacila odeću.

— Hajde, dodi već jednom. Ovo je naša poslednja noć.

— Poslednja?

Čim je Sejn izgovorio ovo pitanje Grit Horni je shvatila da je načinila grešku koju je što pre trebalo ispraviti. Zbog toga se samo osmehnula i pomirljivim glasom dodala: — Mislila sam privremeno poslednja. Pa i sam sigurno shvataš da ostali ne smeju prerano da posumnjaju u nas.

I pored toga što je bio svestan da je ovako nešto slično ta prokleta žena govorila i svim ostalim članovima bande Sejn je bio rešen da je ostavi u uverenju da je i njega u potpunosti uspela da pridobije za sebe.

*

Bilo je već kasno posle podne kada su Grit i Sejn stigli do planinskog potoka gde se banda pre nekoliko dana bila ulogorila. Primetivši da su se članovi bande već bili vratili, Grit Horni se namrštila pošto je to remetilo njene planove.

— Ovi izgledaju kao da ih je parnjača pregazila — primetio je Sejn. Time nije ni najmanje preterivao, pošto su revolveraši većinom ležali na zemlji kao premlaćeni i čvrsto spavali. Dvojica retkih koji su bili budni bili su Klark Pil i Džok Reburn koji su stajali kod konja i nešto se tiho došaptavali.

— Mislim da je prilika povoljna i da bi najbolje bilo da ih odmah središ — promrmljala je Grit Horni.

— Sumnjam, pošto će se već nakon prvog pucnja svi ostali probuditi. A kada shvate šta se u stvari desilo izrešetaće me da me ni rođena majka ne bi prepoznala.

— Neka ti bude — odvrtila je ona ravnodušnim glasom koji mu je jasno govorio šta je time u stvari mislila. Ili će učiniti ono što je od njega tražila ili će ga pak brisati sa svoje liste. To je onda značilo da će umesto Pila i Reburna on završiti pod zemljom pošto je već i suviše znao.

I zato je Sejn bacivši letimičan pogled prema onoj dvojici rekao: — U redu, videću šta bi se tu moglo učiniti.

— Nadam se da ste vas dvoje proveli lepe dane ovde u divljini — procedio je Pil ironično kada je Sejn lagano dojahao do njih.

— Ne mogu se baš požaliti — odvratio je Sejn glasno se nacerivši.

— Dakle i tebe je omotala oko malog prsta kao usotalom i sve nas? — rekao je Pil u trenutku kada su se još nekolicina revolveraša bili probudili.

— Zaista mi nije jasno o čemu ti to govoriš — odgovorio je Šejn svestan da će morati da bude izuzetno oprezan. Klupko je dakle već počelo da se odmotava, pomisli on. Grit Horni je za to očigledno imala pravi njuh čim je svim silama nastojala da ukloni baš ovu dvojicu.

— Tek sada si pravi član naše družine — promrmljao je Pil dok su se on i Reburn zlurado cerekali.

— I sa tobom je ta prokleta kuja dakle učinila isto ono što i sa nama — dodao je Reburn. — Stvarno je trajalo dosta dugo dok Klark — pri tome je prstom pokazao na Pila — i ja nismo shvatili da nas ta prokleta drolja vuče za nos.

— Do sada se u našem skrovištu nalazi sigurno više od pola miliona dolara — prekinuo ga je Pil. — Međutim, ako se ona pita tada niko od nas od toga neće videti ni prebijenog centa. Do tog zaključka smo Džok i ja sinoć došli. Ta suluda žena sedi poput zmije zvečarke na svom tom novcu, a mi budale smo mislili da... U tom trenutku je Pil začuao pošto im se približavala Grit Horni tako da je postojala opasnost da čuje svaku izgovorenu reč.

— Znam tačno čemu se svaki od vas nadao — rekao je odjednom Šejn. — Naravno da je i sa mnom pokušala isto ono što i sa vama no to joj kod mene nije pošlo za rukom.

— Pametan momak, zar ne Klark? — dobacio je Reburn podrugljivo.

Grit Horni se za to vreme nalazila na samo nekoliko koraka od njih tako da su svi mogli da primete ljutito svetlucanje njenih zelenih očiju. Taj prokleti kurvin sin je dakle najobičnija izdajica, pomislila je van sebe od besa.

— Ponudila mi je tri stotine hiljada dolara da vas ubijem — rekao je Šejn dovoljno glasno da je i Grit mogla da ga čuje. — A uz to je još obećala da će me povesti sa sobom u Nju Orleans.

Pošto su sada i ostali počeli pažljivo da slušaju tok razgovora između Pila, Reburna i Šejna, Grit Horni se odjednom osetila sateranom u tesnac.

— Ta protuva laže! — uzviknula je ona ljutitim glasom. — Nijedna reč od toga nije tačna!

— Dosta nam je tvojih priča, bejbi — izderao se na nju Klark Pil. — Jeste da je dugo trajalo, ali smo zato sada svi prozreli tvoju priljavu igru.

— Potpuno mi je svejedno šta se to u vašim suludim glavama događa — uzviknula je ona podrugljivim glasom. — Ali vas zato upozoravam da sam ja jedina koja zna gde se novac krije.

Nastala situacija je svakog časa pretila da preraste u nekontrolisanu eksploziju, a to je Šejnu u ovim trenucima najmanje odgovaralo, pošto bi u slučaju da pomahnitih revolveraši jednostavno ubiju Grit Horni mnogi ljudi koji su ulagali novac širom Arizone jednom zauvek ostali bez svoje ušteđevine. Zbog toga je Šejn rešio da joj priskoči u pomoć.

— Čekajte! Grit je potpuno u pravu. Jedino ona zna gde se novac nalazi, a to možete da pripišete vašoj vlastitoj gluposti.

Šejn je sve drugo očekivao samo ne da će mu Pil pomoći. A upravo to se dogodilo.

— Urazumite se, ljudi! — uzviknuo je on kada je primetio da je nekojicinu revolveraša počelo da izdaje strpljenje. — Jedino što možemo da učinimo to je da je prisilimo da nas odvede do mesata na kom je sakrila naš novac. Učini li bilo ko od vas nešto nepromišljeno tada ćemo...

U tom trenutku se na drugoj strani potoka pojavio jahač u plavoj konjičkoj uniformi.

— Hej, izgleda da dobijamo posetu! — uzviknuo je Džok Reburn koji ga je prvi primetio.

— Ne pucajte! — dreknuo je Klark Pil primetivši da su gotovo svi uspaničeno potegli svoje pucaljke.

Vojska! — pomisli Šejn. — Dakle plavokošuljaši su najzad uspeali da pronađu bandu, a to je samim tim verovatno bio i njen kraj.

Kada je vojnik poterao svog konja kroz potok Šejn je na njegovom rukavu primetio oznake narednika konjice Sjedinjenih Država. Međutim, brinulo ga je to što se osim nje ga niko drugi nije pojavljivao.

— Hajde, nabacite prijateljski izraz lica, momci — procedio je Klark Pil. — Pa mi smo samo bezazleni kauboji, zar ne?

Tiho se nacerivši revolveraši su ponovo vratili pucaljke u futrole. Jedino je Džok Reburn i nadalje bio skeptičan.

— Nadajmo se jedino da ne dolazi iz Belmonta, pošto u tom slučaju sigurno zna koga ima pred sobom.

— Da, ali zar misliš da bi onda tako mirno jahao ravno prema nama? — odvratio je Pil.

U tom trenutku je neko od revolveraša glasno uzviknuo: — Hej, pa tog momka sam već negde video. Neka me vrug nosi ako to nije Pit Bini koji je svojevremeno gotovo svakodnevno pljačkao poštanske kočije.

Naredniku se čito vraški žurilo pošto je nemilosrdno podbadao životinju na kojoj je jahao terajući je ravno prema Grit Horni.

XIX

Šejn je bio prvi koji je shvatio da su se Grit Horni i narednik od ranije poznavali.

— Sto mu gromova, zašto dolaziš ovamo? — prosiktala je ona ljutitim glasom kada se narednik zaustavio ispred nje.

— Morate što pre da nestanete pošto svakog časa mogu da se pojave dva odreda konjice.

Grit Horni je pogledala prema drugoj strani potoka, no nije mogla bilo šta sumnjivo da otkrije.

— Ovi tvoji praznoglavci su se ponašali gore od vandala u Belmontu — nastavio je narednik upirući prstom u

okupljene revolveraše. — Pri tome su međutim, zaboravili da spreče šerifa da telegrafom zatraži pomoć iz Fort Dejvisa.

U tim trenucima su Sejnu odjednom mnoge stvari postale kristalno jasne. Sada je napokon dobio odgovor na pitanje kako to da je banditima uvek uspevalo da se izgube kada bi se negde u njihovoj blizini pojavila vojska. Ta prokleta kuja mora da je gotovo u svakom garnizonu širom Arizone imala svoje uhode koji su je pravovremeno upozoravali na opasnost. A ovaj narednik je nesumnjivo bio jedan od njih.

— Jesi li dezertirao? — upitala ga je Grit.

Bini je odmahnuo glavom i tiho se nacerio.

— Za tako nešto nije bilo potrebe pošto me major Silvers smatra izuzetno sposobnim vojnikom, tako da je upravo mene poslao kao izvidnicu. No najkasnije za pola sata će i on biti ovde.

— Ona jeste možda prepredena i gramziva, ali joj se zato mora priznati da je namazana svim mastima — procedio je neko od revolveraša.

Te njegove reči dale su joj odjednom osećaj da ponovo vlada celokupnom situacijom. Zbog toga se munjevito vinula u sedlo i naredila kao da se prethodno ništa nije dogodilo: — Čuli ste šta je čovek rekao! Krenimo pre nego što se i ostali pojave!

Zatim je Grit Horni rekla Biniju da pokuša da zavara majora Silversa i njegove ljude kao i još nešto što Sejn nije uspeo da razume.

— U redu, nema problema — odvratio je na to Bini da bi se odmah zatim vratio istim putem kojim je i došao.

Sa Grit Horni na čelu Divlja horda je u besomučnom galopu krenula prema ozbližnjim brdima.

— Ta prokleta žena misli da se ponovo izvukla — doviknuo je uz put Pil Sejnu.

— Pa zar to nije tačno? Pogledaj samo izraze lica ovih momaka oko nas — odgovorio je Sejn pokazujući glavom prema ostalim članovima bande.

I zaista njihov malopredažnji slepi bes je odjednom nestao kao rukom odnesen. Svi su u ovim trenucima najverovatnije razmišljali o tome da su do sada tako uspešno uzimali poteri jedino zbog toga što je Grit organizovala pravu pravcatu špijunska mrežu širom Arizone. Jedan jedini put su nešto preduzeli bez nje, a to je bilo ono u Belmontu. Rezultat toga je bio da im je konjica sada bila za potama.

I Pil je očigledno razmišljao o istim stvarima pošto je na kraju same nezvoljne procedio:

— Možda je njih uspela da zaslepi ali ne i mene. I zato ćemo se ponovo pozabaviti tom prokletom droljom čim se rešimo plavokošutikaša.

Jahali su do duboko u noć da bi se zaustavili tek nakon što su potpuno izmutili svoje konje.

Nalazili su se već visoko u brdima i izgledalo je kao da su uspeali da se otarase vojske. Da li je to bilo njihovom zas-

lugom ili pak zaslugom onog prokletog narednika to u tim trenucima niko nije mogao da kaže.

Dok su mu se oči polako sklapale od umora Šejn je negde duboko u sebi strahovao da bi lako moglo da se dogodi da se iz ovog sna nikada više ne probudi. Upravo zbog toga se i dalje držao Pila i Reburna u nadi da Grit Horni u toku noći neće poći za rukom da ih ponovo pridobije za sebe, jer bi to značilo njegovu sigurnu smrt.

Kada se Šejn sledećeg jutra probudio mesto na kom se banda ulogorila je bilo obavijeno gustom maglom. Pil i Reburn su i dalje nesmanjenom žeštinom hrkali pored njega isto kao i dvojica stražara koji su sedeli pored vatre koja je polako dogorevala.

Jedina osoba koja je još bila budna bila je Grit Horni. Ona je stajala oslonjena o stenu na samo desetak koraka od Šejna i u rukama je držala dugu tanku cigaru čiji je dim halapljivo uvlačila u pluća. Njene zelenkaste oči su i dalje besno svetlucale ali je zato njen glas delovao začuđujuće pomirljivo.

— Noćas sam pokušala da prozrem igru koju igraš, ali mi to nije uspelo — prošaputala je ona kada joj se Šejn pridružio.

— To je barem jednostavno — odvratio je on. — Ja nisam od onih koji će dozvoliti da ih poput besnih pasa napuđaš na Pila i Reburna. A to se tebi naravno ne dopada, zar ne?

— Dobro, a sada ti mene poslušaj, Šejne. To sam učinila jedino zato što sam predosećala da nešto viši u vazduhu pošto su Pil i Reburn u poslednje vreme neprekidno bili zajedno.

— Pa da, oni su te prozreli.

— Moguće, ali sada stvari stoje sasvim drugačije.

— Drugačije? — odvratio je Šejn ledenim glasom.

— Upravo tako. I to u prvom redu zbog toga što sam uverena da ću najveći deo bande ponovo uspeti da pridobijem za sebe. No pri tome mi je potrebna tvoja pomoć.

— Dakle opet jedna od tvojih ponuda? — procedio je Šejn podrugljivo.

— Tako je, amigo — odvratila je ona klimnuši glavom. — Međutim, budi siguran da ovoga puta to i zapravo mislim pošto mi gori pod nogama.

— Pa da čujemo onda taj tvoj predlog.

— Kao što i sam vidiš — pri tome je Grit sa podsmehom na licu pokazala prema usnulim stražarima — noćas sam bez ikakvih problema mogla da nestanem odavde. No ostala sam zbog onoga o čemu smo proteklih dana razgovarali. Sigurno se sećaš — Flagstaf, Vinslou, Preskot i Feniks.

— Svakako, ali zar ne misliš da su to prekrupni zaloga-ji? I to još sa ekipom koja u tebi vidi najobičnijeg izdajnika?

— Budi bez brige, Šejne. Uspećemo čak i u tim velikim gradovima. Ja imam svoje veze kao što si juče uostalom i sam mogao da primetiš.

— Ali da li su te tvoje veze u stanju da isprazne čak

i garnizone koji se nalaze u neposrednoj blizini svih tih gradova?

— To naravno ne, ali zato sam u mogućnosti da u svakom trenutku znam šta me očekuje. A to je jedino bitno. Za svaki od tih gradova u glavi već imam detaljno razrađen plan

— A šta pri tome očekuješ od mene?

— Pomoć da sve ovo ne bude uzaludno, Šejne. I za to sam spremna da platim bilo koju cenu.

— Bilo koju?

— Reci koliko tražiš da ću ti odmah odgovoriti da li i na to pristajem.

— Pola tebi pola meni.

— Polovinu od svega? Pa ti mora da si potpuno poludeo — odvratila je ona van sebe od besa.

— Ili smo od sada ravnopravni partneri ili ću te ostaviti da iz svega cvoga sama isplivaš. Međutim, savetovao bih ti da se što pre odlučiš pošto se ove protuve svakog trenutka mogu probuditi — rekao je Šejn odlučnim glasom.

Na trenutak je izgledalo kao da Grit Horni nije najtežu bitku svog života, no na kraju je ipak jedva čujnim glasom promrmijala: — Neka ti bude. Od sada smo dakle partneri.

Da je Šejn bio u pravu kada joj je rekao da svoju odluku treba brzo da donese pokazalo se samo nekoliko minuta kasnije. Klark Pil i Džok Reburn su se bili probudili i sada su im se poput izgladnelih vukova laganim korakom približavali.

XX

— Budi oprezan, pošto su ovo dvoje ponovo zajedno — dobacio je Reburn Pilu.

— Je li te ponovo preobratila, hombre? — upitao je Pil kada su se našli na samo nekoliko koraka od njih.

— Ipak je ona još uvek ovde gazda. — Izgovarajući ove reči Šejn se zaštitnički postavio pred Grit Horni. — Uostalom, da nije bilo nje već uveliko bismo bili iza rešetaka. I to sve samo zato što ste vi tupoglavci i pored njenog upozorenja morali da rasturite čitav jedan grad.

Šejn je namerno govorio glasno da bi i ostali banditi mogli da čuju o čemu su razgovarali.

Klark Pil i Džok Reburn se na trenutak zagledaše što je Šejn iskoristio da munjevito spusti prste na svoja dva „re-mingtona“.

— Ona ima više u malom prstu nego svi mi zajedno u glavi. A ako se među nama bilo ko brine za svoj deo plena... pa na nama je da joj jednostavno ne dozvolimo da nas nasamari.

— Šta li ti je samo obećala kada si načinio ovakav zaokret? — procedio je Džok Reburn u kome se probudila stara mržnja zbog događaja u Dodž Sitiju.

Grit Horni je za to vreme teškom mukom pokušavala

da natera sebe da se zadovoljno ne osmehne. Ta prokleta budala je dakle ponovo nasela, pomisli ona.

— A sada me svi saslušajte! — uzviknula je ona odjednom. — Još četiri grada i onda je kraj. A tada ćemo ujedno i podeliti celokupan plen.

Osim nekolicine revolveraša koji su sumnjičavo vrteli glavom svi ostali su se samo zadovoljno nacerili.

— A o kojim se gradovima radi? — upitao je Džek Vest.

— Flagstaf, Vinslou, Preskot i na kraju dolazi Feniks — odgovorio mu je Šejn umesto Grit Horni.

Svi odjednom začuđeno zinuše.

— A zašto ne Vašington, Boston ili Njujork? — procedio je Pil podrugljivim glasom.

— Zato što su previše daleko — odvratio je Šejn nacerivši se.

— U tome nikada nećemo uspeti — dobacio je Bil Lerimor.

— Pa zaista je i bilo krajnje vreme da to neko glasno kaže — rekao je Reburn smrknuta lica. — Ja uglavnom nemam nameru da srljam u vlastitu propast.

— Ni ja — dodao je Klark Pil. — I ne samo to već tražim da mi se odmah isplati moj deo.

U nadi da će joj Šejn i ovoga puta priskočiti u pomoć Grit Horni ga je molećivo pogledala. Pomoć joj je zaista bila preko potrebna pošto se banda podelila u dva bročano podjednaka dela. Nezgodno je međutim, bilo to što je osim Henrika Derbija i Lija Hauarda Pil imao gotovo sve najopasnije revolveraše na svojoj strani.

Svestan da bi situacija čak i njemu mogla da izmakne iz ruku Šejn je rekao:

— U redu, kompadrosi. Ako je tako onda predlažem da glasamo.

*

Klark Pil, Džek Reburn i braća Lerimor bili su najglasniji u svojim zahtevima da im se konačno isplati njihov deo dok su se ostali nekako snuždeno priklanjali jednoj ili drugoj strani.

Prilikom glasanja koje je na kraju donelo ubedljivu pobedu Pilu i njegovim istomišljenicima Šejn se uzdržao, što je Klarka Pila nagnalo da ironično prokomentariše:

— Ova kukavica ovde se okreće kako vetar dune tako da mi se sve čini da si odabrala pogrešnog čoveka, bajbi

Grit Horni ga je samo ćutke posmatrala svesna da su sada kada su odneli pobedu svi do jednog bili opasni poput zmijske zvečarki. Međutim, na kraju ipak nije mogla da strpi, pa mu je ljuto odvrtila: — Odlično! Sada kada si pobedio nadam se da si napokon zadovoljan. Pitam se jedino kako ćeš bez mene doći do novca, ha?

Umesto odgovora Klark Pil je samo snažno ošamario nakon čega je okupljenim revolverašima naredio: — Hajde penjite se na konje pa da već jednom krenemo po ono što nam svima pripada!

Samo koji trenutak kasnije banda je napustila mesto na kom je provela noć. Dok su jahali Sejn se opet priključio Džeku Vestu koji ga je nekako snuždeno pogledao i tiho procedio: — Pravo da ti kažem meni se sve ovo ni najmanje ne dopada. Dok nas je Grit vodila sve je išlo kao po koncu i siguran sam da bi i dalje bilo tako.

Vestovo mišljenje je delio i dobar deo preostalih revolveraša no pošto se radilo o Pilu i njegovim prijateljima niko se nije usuđivao da im protivreči.

Ni Šejnu se čitava ova situacija nije dopadala, ali iz svim drugih razloga. Jeste da je ovim verovatno bio rešen deo njegovog zadatka pošto se banda očigledno polako raspadala, ali je zato i dalje postojala mogućnost da se od jedne velike bande stvori nekoliko manjih, koje će kasnije i dalje harati Arizonom. Međutim, ono što je Sejna najviše brinulo bio je novac. Ukoliko ga banditi stvarno podele među sobom, tada mu kasnije niko više neće ući u trag i svi oni jadnici koji su godinama odvajali od usta da bi nešto uštedeli će ostati bez svog novca.

— Novac je zakopala negde u masivu Dramond Hilsa — začuo je Sejn ponovo Vestov hrapavi glas.

Grit Horni je ovoga puta bez svog neizbežnog korbača jahala između Pila i Reburna koji je ni na trenutak nisu gubili iz vida.

Sledeću noć proveli su u podnožju jednog od bezbroj nepriступaćnih brda na koje su uz put nailazili. Pil je lično svezao Grit Horni i odredio stražare kojima je pre odlaska na spavanje pripremio da se neće nikada više probuditi ukoliko u toku noći budu zaspali.

Negde pred samu zoru Šejna su probudili glasni povici nekolicine bandita. Odmah nakon što im je prišao saznao je da su Grit Horni i Klark Pil u toku noći zajedno sa svim njihovim konjima nestali. Stražare su revolveraši zatekli izbodene nožem tako da nije bilo nikakvo čudo što ih nisu upozorili.

— Ta prokleta kuja je dakle ipak uspela... — procedio je Reburn kada se Šejn našao pored njega.

— Jesi li siguran, hombre? — odvratio je on. — Zar ne misliš da je sve to možda smislio tvoj prijatelj Klark u želji da se na kraju sam domogne svog onog silnog novca. To ti kažem zbog toga što mi ono tamo — pri tome je pokazao na dvojicu preklanih stražara — više liči na Pila nego na Grit.

Potrajalo je nekoliko sati pre nego što su uspeli da uhvate svoje konje, a to je opet značilo da su Pil i Grit imali ogromnu prednost.

Kasnije, kada su napokon krenuli za njihovim tragovima, ispostavilo se da je Pil bio izuzetno lukav, pošto je u nekoliko navrata uklonio svaki, pa i najmanji trag koji su on i Grit ostavljali za sobom. Zbog toga su banditi zajedno sa Šejnom bili prisiljeni da se često zaustavljaju i da dugo traže ne bi li ponovo pronašli otiske kopita njihovih konja. Na taj način je Pilova prednost na kraju iznosila više od šest časova.

Sunče je već polako zalazilo kada su u daljini napokon ugledali planinski masiv Dramond Hillsa.

Svesni da u toku noći mogu samo da izgube i ono malo tragova koje su Pil i Grit Horni ostavljali za sobom, revolverasi su odlučili da sačekaju jutro pre nego što krenu dalje. Dok su se spremali da krenu na počinak, svi su, osim Vesta, smrknuta lica posmatrali Šejna kao da su krivili njega što im je Klark Pil umakao.

Sledećeg dana negde oko podne naišli su napokon na pećinu za koju se sudeći po tragovima moglo pretpostaviti da je služila kao skrovište za ukradeni novac. Šejnu se međutim učinilo čudnim što je pored ulaza u pećinu ležala ogromna kamena ploča za koju je sumnjao da bi Grit Horni bila u stanju da je svaki put golim rukama pomera ustranu.

To međutim nije bila jedina stvar koja je naterala Šejna da naprosto zine od iznenađenja već je to u prvom redu bila neočekivana pojava Mek Kila, koji je sa cigarom u ustima sedeo u blizini pećine. Ugledavši ih patuljak im je samo kratko mahnuo u znak pozdrava da bi odmah zatim svu svoju pažnju ponovo usmerio na polupraznu bocu viskija koja je stajala pred njim.

Ovaj suludi patuljak mora da ima živce kao najtvrdoglavlja mazga, pomislio je Šejn.

— Sve mi se čini da smo zakasnili — uzviknuo je Reburn.

Međutim i pored toga su svi kao pomahnitali jurnuli prema pećini, što je u stvari, bila Mek Kilova sreća, pošto na taj način niko nije pitao kako se uopšte ovde stvorio. Jedino je Šejn ostao napolju pred ulazom u pećinu zagledavši se ljutito u Mek Kila.

On se samo osmehivao kao da je to najnormalnija stvar na svetu što se i on našao ovde.

— Žao mi je, ali i ja sam zakasnio — promrmrljao je on slegnuvši ramenima. — I to samo zato što sam u nekoliko navrata izgubio njihove tragove.

U tom trenutku Šejn se ponovo prisetio poslednjeg razgovora sa Mek Kilom. Bilo je to neposredno pre nego što je ispalio dva metka u vazduh i pre nego što ga je jednostavno pustio da pobegne, umesto da ga ubije, kao što mu je Grit Horni to bila naredila.

— Tačno je da sam ubio nekolicinu onih hijena, pa ako ti ih je žao, onda slobodno pucaj. — To je bilo otprilike sve što je Šejn tom prilikom uspeo da izvuče iz njega.

A na pitanje ko je on u stvari, dobio je samo odgovor ili da puca ili da ga pusti da odjaše, što je Šejn na kraju i učinio.

Sa vidnim razočaranjem na licu banditi su se vraćali iz pećine.

— Pil je sve ukrao — procedio je Vest ogorčeno na šta je Reburn uz glasne psovke dodao: — Taj prokleti nitkov je sve vreme radio zajedno sa njom.

— Krenućemo za tim prokletim smrdljivcima, pa makar ih tražili do kraja života. A kada ih uhvatimo, neka im se bog smiluje — procedila su gotovo uglas braća Lerimor za koje se jedino činilo da nisu bili spremni da tek tako prihvate poraz.

Te njihove reči kao da su naterale i ostale da se trgnu iz malodušnosti koja ih je obuzela.

— Džoni i Bili su potpuno u pravu. No, ako nećemo da otpišemo sav onaj silni novac, tada bismo morali da ostanemo zajedno.

Na to je Reburn samo klimnuo glavom, nakon čega se odjednom okrenuo Mek Kilu i upitao ga: — Hej, ti prokleti pacove, otkud ti ovde?

Tek tada su i ostali primetili patuljka koji je i dalje mirno pušio pored ulaza u pećinu. Bil Lerimor mu je laganim korakom prišao.

— Kako to da te od Belmonta nismo vidali, a sada si odjednom ovde? — upitao je on nakon što ga je vrhom čizme odgurnuo sa kamena.

— Jednostavno — odvratio je patuljak, na čijem se licu nije videla nikakva reakcija. — Krenuo sam pre vas iz Belmonta, a kada sam video da su vam plavokošuljaši za vratom, mislio sam da bi bilo bolje da se negde izgubim što sam na kraju i učinio.

Bili Lerimor je bio prilično neraspoložen, a odgovor koji je dobio od Mek Kila mu je to njegovo neraspoloženje samo još više kvario. Zbog toga je potegao svoj „kolt“ i uperio ga u Mek Kilovu glavu.

Patuljak je međutim samo žmirkajući pogledao u revolversku cev i sa podrugljivim osmehom na licu rekao: — Hajde, pucaj već jednom, hombre. Ali, ne zaboravi da sam ja jedini koji zna gde bismo mogli da pronađemo Pila i Grit Horni.

— Sklanjaj tu pucaljku! — procedio je Šejn odgurnuvši Lerimora u stranu. Mek Kil se i dalje podrugljivo cerekao, što je u ovim trenucima čak i Šejna nerviralo, tako da bi ga najradije tresnuo pesnicom po toj njegovoj iskeženoj njušci, ali je isto kao i svi ostali znao da to ne bi ničemu vodilo.

— Sve mi se čini da bismo iz ove protuve batinama izvukli ono što nas zanima — rekao je Reburn.

— Da, ali jesi li siguran da bi nam tada rekao istinu? — primetio je Šejn trezveno. Ipak, i dalje se pitao da li je Mek Kil stvarno znao gde su Pil i Grit Horni pošli. Sami mu to sigurno nisu rekli, a ako ga pamćenje nije varalo, onda je Mek Kil maločas rekao da je stigao i suviše kasno da bi ih sprečio da isprazne skrovište.

I tako, što je duže o svemu razmišljao, sve je više dolazio do zaključka da ih je Mek Kil lagao da bi na taj način spasao vlastitu glavu.

— Da čujemo sada šta znaš, doktore. I ne zaboravi da ću te sa zadovoljstvom prepustiti kompadrosima ukoliko pokušaš da me zlažeš. Šta to znači, to valjda i sam znaš.

Nakon kraćeg razmišljanja, Mek Kil je samo tiho uzdahnio i promrmljao: — Izgleda da stvarno nemam drugog izbora, već da vam kažem ono što znam. Pil i Grit su pošli gore u Indijanski rezervat. Njihov cilj je Kameron, na Litl Kolorado Riveru.

Šejn sumnjičava počeo da vrti glavom.

— U rezervat? Pa oni nisu Indijanci, a kao što svi znamo Indijanci ne trpe belce u svom rezervatu.

— Možda, ali Klark Pil poznaje poglavicu Crnog Konja sa kojim je već dugi niz godina u dobrim odnosima.

— A otkud ti to sve znaš? — upitao ga je Šejn dok je i dalje u neverici klimao glavom.

— Zato što ovde imam više nego svi vi zajedno — odvratio je Mek Kil lupnuvši se pri tome prstom po čelu.

— Dobro, neka ti bude, hombre. Međutim, to još uvek ne znači da si se izvukao. A pošto smo svi mi glupi, onda nam najpre reci ko ti je sve to rekao, a zatim nam ispričaj i nešto o sebi, pošto sigurno nisam jedini koji bi voleo da zna nešto više o tebi.

Ostali revolveraši su ih već uveliko bili okružili sa svih strana i njihova smrknuta lica su Mek Kilu govorila da je vrag odneo šalu i da su u svom besu bili spremni svašta da učine. U stvari, da nije bilo Šejna, verovatno bi već uveliko bio na onom svetlu.

— U redu — reče Mek Kil slegnuvši ramenima. — Ovo što sam vam rekao, saznao sam još pre nekoliko dana. Čitava stvar između Grit i Pila je bila unapred dogovorena i zato im nije bilo teško da vas namagarče.

— Da, ali meni je Grit pričala sasvim druge stvari — rekao je Šejn, na šta se Mek Kil samo zjurado nacerio.

— Znam. Rekla je da kao sledeći na red dolaze veliki gradovi sa Feniksom kao vrhuncem.

— Tačno to — promrmljao je Šejn klimnuvši glavom.

— Pa, zaista sam mislio da si pametniji, amigo. Zar si zaista poverovao da je Grit Horni toliko glupa? Ona je, kao uostalom i Klark Pil, bila svesna da su svi ti gradovi čak i za nju prevelik zalogaj. I zbog toga me još više čudi da si ti naseo na tu priču. Inače... — tu je Mek Kil na trenutak zastao, kao da okleva, no onda je ipak dodao: — Feniks je zaista njihov krajnji cilj, ali ne kao mesto koje nameravaju da opustoše. Jedino što ih tamo zanima je njen muž, bankar Džordž Horni, a možda i njegova banka.

— Ti, prokleta gnjido — dreknuo je van sebe od besa Henk Derbi. — Zašto nam sve to ranije nisi rekao?

— Mislite li stvarno da nam je rekao istinu? — upitao je Bili Lerimor ostale revolveraše.

I ne sačekavši njihov odgovor, Šejn je prodornim glasom uzviknuo: — Hajde, penjite se u sedla! Krećemo u rezervat po ono što nam pripada, a i po one doe protuve.

Dok se i sam penjao u sedlo, Šejn je na trenutak okrenuo Mek Kilu leđa, tako da mu je promakao podrugljiv osmeh koji je na trenutak zatitrao oko njegovih usana.

XXII

Red Steg, koji je bio šef takozvane Indijanske policije, nosio je na rukavima svoje vojničke bluze oznake narednika, no njegovi ljudi su ga i pored toga oslovljavali sa „kapetane”. Kameron je bilo mestašce na Litl Kolorado Riveru u kom su živeli gotovo isključivo Indijanci. U Kameronu je bilo svega: od vigvama, preko na brzinu sklepanih koliba, sve do od pečene opeke sazidanih zdanja. Jedno takvo zdanje bila je i rezidencija mister Altona Vornera, agenta koji je bio zadužen za pitanje Indijanaca.

Njegov zadatak je bio da u celom rezervatu rešava eventualno nastale probleme. I to u saradnji sa poglavicom Crnim Konjem. Ugovor zaključen između predstavnika Indijanaca i vlade u Washingtonu kazivao je da ova teritorija pripada plemenu Navaho-Indijanaca koji su većim delom poput nomada živeli raspršeni po celoj ovoj teritoriji. Leti su se obično nalazili gore u brdima, dok su zimu provodili u vrgvama u neposrednoj okolini Kamerona.

I zbog toga je sada u pozno leto u Kameronu bilo malo ljudi. Red Steg i njegova četiri pomoćnika bili su smešteni u prvom nari u samom sru Kameronu. Jedan od te četvorice se upravo bio vratio iz patrole i sada je raportirao Red Stegu: — Dva jahača se približavaju Kameronu. Neki bledoliki muškarac i žena.

Red Steg klimnu glavom nakon čega je šcepao svoju „vinčesterku“ i rekao: — Idemo!

Vinuvši se na neosledana leđa svojih ponija njih petorica krenuše Pulu i Grit Horni u susret.

— Možda su bledoliki slučajno zalutali ovamo — reče Red Steg kada ih je i sam napokon ugledao. Pojava belaca u ovim krajevima bila je neuobičajena, ali i bezazlena. I to ne zbog toga što im se zabranjivao pristup rezervatu, već u prvom redu zbog toga što ovde nije bilo ničega što bi njih moglo da privuče. U brdima nije bilo zlata, odnosno barem ga do sada još niko nije pronašao, a za farmere je zemlja bila sve drugo samo ne dovoljno izdašna.

Kada su jahači bili dovoljno blizu, Red Steg je dobio svojim pomoćnicima: — Pa to je Klark Pil, prijatelj Crnog Konja. Možda je Pil došao da poseti našeg poglavicu.

— Indijanci! — promrmljala je na drugoj strani Grit Horni.

— Pravi se da ih nisi primetila — naredio joj je Pil. — I znaj da nam od njih ne pretili nikakva opasnost.

Petorica Indijanaca u plavim vojničkim jaknama, ali i sa najraznijišim šeširima na glavama približavali su im se u laganom galopu.

Klark Pil se na kraju prvi zaustavio i sačekao da im Indijanci pridu. A onda je prineo ruku grudima i rekao: — Dolazimo u miru!

Red Steg se samo umorno osmehnuo i odvratio: — Bledoliki ma je zabranjeno da kroče u rezervat, mister.

U tom trenutku se i Pil nacerio, pošto je znao na šta je Indijanac ovim svojim rečima ciljao. Zbog toga je samo zavukao ruku u bisage odakle je izvukao dve boce viskija.

— Ovo je za moju braću — rekao je Pil. Red Steg je mu njevito šcepao obe boce, no i dalje je požudno zurio u bisage svestan da se u njima krilo još dosta vatrene vode koja je u rezervatu bila zabranjena i do koje se veoma teško dolazilo.

— Ostatak je namenjen Crnom Konju, vašem poglavici — procedio je Pil. Kada je, međutim, primetio razočaranje na njihovim licima, Pil je brzo dodao: — Ali zato ću vam dati dosta zelenih novčanica, kojima ćete od mister Vornera dobiti sigurno još dosta vatrene vode.

— Mister Verner nam ne prodaje viski, mister — odvratio je Red Steg odmahnuvši glavom.

— Zaista neki čudan agent — promrmljao je Pil nekako više za sebe.

— Mister Vorner dobar čovek. Bledoliki se drži zakona — usprotivio se Red Steg.

— Mogao sam da vam donesem čitav tovar viskija, ali su nas u tome sprečili zli ljudi koji nas proganjaju — reče Pil. — Proterajte ih iz rezervata i ja ću vam nabaviti viskija koliko god hoćete.

Pokazalo se da Red Steg nije tek tako postao šef Indijanske policije, već zanvaljujući svojoj promućurnosti. I zbog toga je odmah osetio da je ovo što mu je Pil upravo predložio, bila neka vrsta posla koji je mnogo obećavao.

— Koliko boca viskija? — upitao je on podozrivo se zagledavši u Pila.

— Da li je pedeset dovoljno?

— Koliko zlih ljudi ima?

— Dvadeset, možda koji više — odvratio je Pil nakon kraćeg promišljanja.

Prodoran Red Stegov pogled mu je govorio da je Indijanac zagrizao, ali i da je očigledno shvatio pozadinu njegove priče.

— Sa šerifom? — upitao je Red Steg.

Pil odmahnu glavom.

— Budi bez brige. Ne gone nas ljudi sa zvezdama nego najobičniji banditi kojima je najviše stalo do ove skvo ovde. — Pri tome je Pil pokazao na Grit Horni, kojoj bi na izrazu straha koji se pojavio na njenom licu u tim trenucima pozavidela i najbolja glumica.

— Bledoliki se od sada nalaze pod zaštitom crvenog čoveka. Ti prijatelj Crnog Konja, mi vas štiti — procedio je Red Steg da bi odmah zatim još dodao: — Mnogo ljudi, mnogo viskija.

Pil klimnu glavom.

— U redu. Dakle stotinu flaša viskija. Čim čitava stvar bude iza nas, doneću vam tovar viskija, a ako tada budete imali još nekih želja...

— O tome kasnije — prekide ga Red Steg. — Ja tebi verovati, mister.

XXIII

Mek Kil je jahao između Šejna i Reburna. Čim su prešli granicu Navaho-rezervata, naišli su na tragove dvoje begunaca. Taj prokleti patuljak dakle, ipak nije lagao, prođe Šejnu kroz glavu. I dalje ga je, međutim, mučilo pitanje, odakle je Mek Kil crpeo sve te svoje informacije. Međutim, tu je Mek Kil bio čvršći od granita. Ako nešto nije hteo da kaže, niko ga na to nije mogao naterati.

Pitanje je, naravno, bilo šta su Klark Pil i Grit Horni uopšte tražili ovde u rezervatu, gde je belcima bio zabranjen svaki pristup. Postojala je čak Indijanska policija koja je bila zadužena za održavanje reda i mira u rezervatu, kao i za to da noga belog čoveka ne kroči na njihovu teritoriju.

— Pil mora da ima dosta prijatelja među Indijancima — reče Šejn.

— On je svojevremeno trgovao nešto sa Navaho-poglavicom — odvratio je Mek Kil.

— Da, ali ako je to tačno, to onda znači da ćemo imati neprilika sa Indijancima koji će biti na njegovoj strani.

— A šta misliš, zbog čega sam pored prazne pećine čekao dok vi niste stigli? — upitao je Mek Kili sa zluradim osmehom na licu.

Jedno je bilo sigurno. Ovaj prokleti patuljak ne samo što je bio u sve dobro upućen, već je i u svakom trenutku imao pravi odgovor na svako pitanje.

Noć su proveli zaklonjeni između stena. Sa svih strana su postavili straže, no sve je ostalo mirno i tiho. Šejn je te noći računao sa napadom Indijanaca, pošto, naravno, nije mogao da naslutiti da su Red Steg i poglavica Crni Konj imali premalo ratnika na raspolaganju. Najveći broj njih se nalazio negde u brdima da bi se snabdeo hranom za dugu i hladnu zimu, tako da je bilo nemoguće da ih poglavica sve na brzinu obavesti i da ih vrati u Kamerun.

Negde pred zoru Šejna su probudili nečiji unezvereni krici.

— Zvečarka... ta prokletnica me je ugrizla! — Odjednom odjeknuše revolverski hici, dok se jedan od revolveraša previjao na zemlji. Pogled na njegovo avetinjski bledo lice Šejnu je jasno kazivao da je malo nedostajalo pa da ovaj jadnik potpuno izgubi razum, što i nije bilo čudno, pošto je svako u ovom kraju znao šta zmijski ujed obično sa sobom nosi.

— Brzo, palite vatru da mogu u njoj da zagrijem nož! — uzviknuo je Šejn, zagledavši se u revolveraša koji se držao za levu ruku. Međutim, kada mu je rasekao rukav, video je da su se zubi otrovnice zarili ravno u venu, a to je značilo da mu više nema spasa.

— Dajte mu viskija da pije — promrmljao je Šejn.

— Nema mu spasa, ha? — začuo se nečiji glas, koji kao da se radovao zbog ovoga što se desilo. Bio je to, naravno, Mek Kil koji je stajao pored svog sedla ispod kog je virio vrh neke lanene vreće.

A onda ne znajući ni sam kako, Šejnu pade na pamet da proveriti šta se u vreći krije.

— Ti, prokleti... — prosiktao je Šejn kada je u vreći začuo zlokobno čegrtanje zmijskog repa.

— Jednog po jednog, tako sam se zakleo samom sebi — promrmljao je Mek Kil dok mu je na usnama još uvek titrao zadovoljan osmeh. — Mislim da ćeš se složiti da to ne mora svaki put da bude baš na isti način, zar ne? A što se tebe tiče, tu budi bez brige, pošto nisi bio sa njima u Erou Sitiju. Uostalom, može li bilo ko išta da mi dokaže?

Suočen sa zlokobnim svetlucanjem Mek Kilovih sivih očiju, Šejn je osetio da ga podilaze ledeni žmarci.

Nepunih dvadesetak minuta kasnije revolveraš je umro u najgorim mukama. Ostali su ga na brzinu pokopali, nakon čega su odjahali kao da se ništa nije dogodilo. To je bio samo još jedan dokaz da je ovde među banditima svakom bio važan samo vlastiti život.

Dok su jahali dalje, Šejn je ćutke razmišljao o svemu onome što mu je Mek Kil malocas rekao. Taj suludi patuljak je, dakle, bio čvrsto rešen da jednog po jednog bandita otpremi na onaj svet. Pomisao da je Mek Kil lovac na ucenjene glave, Šejn je već u sledećem trenutku odbacio, pošto takvi ljudi nisu ubijali one za kojima su tragali, ako nisu bili sigurni da će njihova tela moći da predaju prvom sledećem šerifu. Bilo je, naravno, još mnoštvo drugih nerešenih zagonetki vezanih za Mek Kila, no sada su on i Šejn delili bar jednu zajedničku tajnu. Međutim, iako mu je Mek Kil rekao da se ne nalazi na listi onih koji treba da umru, Šejn je ipak bio čvrsto rešen da od ovog časa samo još više pripazi na Mek Kila.

XXIV

Bilo je već podne kada su daleko pred sobom ugledali Kameron i obrise Litl Kolorado Rivera. Šejn podiže ruku i oni se svi odjednom zaustaviše.

— Šta je? Zašto smo stali? — upitao je Reburn ljutitim glasom. I na ostalima se videlo da su naprosto goreli od nestrpljenja da se što pre dokopaju opljačkanog novca.

Ne obazirući se na njihove tihe psovke, Šejn je izvukao svoj vojnički durbin i kroz njega osmotrio naselje pred sobom. Sve je izgledalo potpuno normalno. Deca su trčkarala između vigvama i koliba dok su žene sa reke dovlačile kofe sa vodom:

Spustivši durbin, Šejn ih je ipak upozorio: — Ne budite suviše bezbrižni, jer ako Pil ovde ima svojih prijatelja...

Džok Reburn ga podrugljivo prekide: — Hajde, nećeš valjda napuniti gaće zbog nekoliko vašljivih Indijanaca! — Odmah nakon toga Reburn je snažno podbo svog konja i zajedno sa ostalima krenuo dalje prema Kameronu. Jedini koji su ostali sa Šejnom bili su Mek Kil i Džek Vest.

— Plašiš li se da je sve ovo samo dobro smišljena klopka? — upitao ga je Vest.

— Nisam baš siguran, ali i sa tim moramo da računamo.

Preostali članovi bande su za to vreme bili stigli do prvih kućeraka Kamersona. Šejn je već hteo da vrati durbin u bisage, no onda ga je nešto nateralo da ga ponovo podigne i da još jednom pogleda kroz njega.

— Sto mu gromova! Hajde govori već jednom, šta se tamo dešava — uzviknuo je Mek Kil.

— Deca i žene su odjednom nestali. Između koliba i vigvama trenutno nema ni žive duše — odgovorio je Šejn.

— Dakle klopka. Nešto drugo nisam ni...

Mek Kilovu rečenicu je prekinuo pravi pravcati plotun pušaka koji se začuo dole u naselju. Nekolicina bandita padoše kao pokošeni, da bi odmah zatim Džok Reburn usaničenim glasom nešto uzviknuo, nakon čega su se revolveraši raspršili na sve strane uzvrativši paljboom. Sve je to, međutim, bilo bez nekih većih rezultata, pošto su Indijanci pucali iz dobro zaštićenih koliba, tako da su uspeali da smaknu čak i nekolicinu onih koji su se uspaničeno dali u beg.

Džok Reburn je bio jedan od prvih koji se vratio do mesta

na kom su se još uvek nalazili Vest, Mek Kil i Šejn. Reburn je bio ranjen na dva mesta, ali je zato ipak još uvek bio živ za razliku od mnogih drugih, koji su glavom platili svoju neopreznost.

— Te proklete crvene hijene! Ko bi rekao da... — U tom trenutku Reburn počeo da se klati na konju i verovatno bi pao iz sedla da ga Vest nije pridržao.

A onda su stigla i braća Lerimor. Džon, koga je metak očešao po čelu je sa svojim okrvavljenim licem verovatno izgledao gore nego što je to sama povreda bila. Ubrzo zatim stigli su i ostali preživeli, neki lakše neki teže ranjeni.

Zagledavši se dole prema naselju, Šejn je primetio da su Indijanci u međuvremenu bili izašli iz svojih zaklona i da su uz glasne pokliče proslavljali svoju pobedu. Nekolinica ih je čak pored ogromne razdaljine i dalje pučala za odbeglim revolverašima.

— Mislim da ne možemo tek tako da ih ostavimo tamo — rekao je Šejn izbrojivši ukupno sedam nepomičnih tela dole u Kameronu. Mek Kil ga je samo prostrelio očima, što je Šejnu bilo dovoljno da zna šta je o ovom njegovom predlogu mislio. Ostali su, međutim, bili i suviše zaokupljeni samim sobom da bi primetili ovakvu Mek Kilovu reakciju.

Jedini koji je podržao Šejnov predlog bio je Li Hauard, koji je bio jedan od retkih koji nisu zaradili ni jednu jedinu ogrebotinu. Ostali iz razumljivih razloga nisu ni u snu pomislili da se ponovo vrate u onaj pakao, naročito zato što ih je preostalo još svega petnaestoro, dok je Indijanaca po slobodnoj proceni bilo negde oko pedesetak.

Zbog svega toga Šejn je na kraju samo rekao: — Hajde, prebacite Reburna preko sedla pa da se gubimo odavde.

*

Noć su proveli između dve nepristupačne litice tako da nije postajala opasnost da ih Indijanci eventualno iznenade. Čim su sjahali, Šejn je Reburnu izvadio iz grudi metak koji se bio zaustavio kod ključne kosti. Sa širokim povezom preko grudi Reburn je sledećeg jutra bio prvi na nogama.

— Platiće nama ti crveni nitkovi, pa makar morali da spalimo čitavo naselje — procedio je on.

Raspoloženje među ostalim revolverašima je bilo isto onako podeljeno kao i prihikom nedavnog glasanja. Nekolicini je bilo sasvim dovoljno ono što su dan ranije doživeli, dok su drugi mislili jedino na Pila, Grit Horni i novac sa kojim su njih dvoje umakli.

— Ako se slažete, mogao bih da pokušam da pregovaram sa Indijancima — rekao je Šejn, kada su se napokon svi našli na okupu. — Ne zaboravimo i na federalnog agenta koji je za njih zadužen. Uveren sam da on još uvek ne zna šta se ovde dešava.

— U redu, idem i ja sa tobom — dobacio je Mek Kil.

Ostali su se složili sa ovim Šejnovim predlogom, tako da su on i Mek Kil pošli nazad prema Kameronu.

— Nadam se da nas neće upucati pre nego što stignemo da

otvorimo usta — promrmljao je Mek Kil dok su jahali jedan pored drugog.

Te opasnosti je i Šejn, naravno, bio svestan, ali da bi odagnao nelagodnost koju je i sam osećao, upitao je patuljka:

— Reci mi kako si izveo ono sa zvečarkom?

— Ama, zaboravi to već jednom. Bitno je da ih je jedan manje, ali mi je ujedno žao što Navaho-Indijanci juče nisu poskidali još nekog od njih.

— Sve mi se čini da u toj svojoj mržnji zaboravljaš na Pila i na Grit. Zar hoćeš da nam zajedno sa novcem umaknu? — odvratio je Šejn smrknuta lica.

— Zar bih onda bio ovde? — odvratio je Mek Kil mirno.

Kada su napokon stigli u blizinu naselja, Šejn je zaustavio svog konja i tiho prošaputao:

— Baci oružje na zemlju i podigni ruke uvis. Možda nas onda neće odmah ubiti.

Mek Kil je nerado poslušao Šejna, nakon čega su obojica sa podignutim rukama krenuli dalje prema Kameronu. Svakog časa su računali da bi Indijanci mogli da se pojave ili pak da ih zaspu kišom olova, no sve je ostalo mirno. Od poginulih i ranjenih revolveraša nije više bilo ni traga.

— Verovatno su ih već uveliko skalpirali i negde pokopali — promrmljao je Mek Kil.

U tom trenutku je iz jedne od koliba izašao jedan čovek koji je na glavi imao šešir sa širokim obodom kakav su u ovim krajevima obično nosili propovednici.

— Ko li je sada ovaj? — upitao se Šejn.

— Stanite gde ste! — uzviknuo je odjednom nepoznati.

— Došli smo da porazgovaramo sa federalnim agentom za pitanja Indijanaca — odvratio je Šejn, nakon što je blagim pritiskom kolena zaustavio konja.

— Ja sam taj. Zovem se Alton Vornier.

— Kao što i sami vidite, došli smo nenaoružani, tako da bi bilo dobro da se pobrinete da ove protuve ne otvore odjednom vatru na nas.

— Budite bez brige. I juče se ništa ne bi desilo da sam bio ovde — odgovorio je Vornier. Šejnu nije promakao sumnjičav izraz na njegovom licu tako da mu je odmah bilo jasno da je ovaj mister Vornier očigledno bio na strani Indijanaca.

— Mislim da i sami znate da je bledolikima zabranjen pristup rezervatu.

— Da li je ovaj stvarno rekao „bledoliki“ — procedio je Mek Kil jedva čujnim glasom. — Pa ovaj nitkov je i sam već dopola Indijanac.

— A i da nije, on zastupa njihove interese — odvratio je Šejn tiho, da bi odmah zatim glasno dodao: — Tražimo dvojicu belaca, mister. Oni se kriju ovde u naselju iako je to kao što rekoste zabranjeno. Mi Indijance nismo ni takli, a oni su ipak nekolicinu naših momaka skinuli iz sedla. Siguran sam da bi ovde trebalo da ima ranjenika ako ih naravno Indijanci nisu već izmasakrirali.

Alton Vornier je u sebi osećao neku čudnu nelagodnost. Ono što se tokom jučerašnjeg dana dogodilo u Kameronu on je kao federalni agent morao da javi vlastima, a to je moglo da mu

stvari grдне neprilike. Vorner je bio prijatelj Indijanaca, pošten čovek, koji se za razliku od mnogih drugih agenata nije bogatio na njihov račun. I ne samo to, već je kao pobožan čovek propatio mnogo toga zajedno sa Navaho-plemenom kome je ne samo u prošlosti naneto mnogo zla. I zato i nije bilo čudno što Alton Vorner nije mnogo cenio Klarka Pila za koga je znao da je svoje vreme trgoval sa poglavicom Crnim Konjem. Radilo se, naravno, o prodaji pušaka i viskija, stvarima koje su ovde u rezervatu bile strogo zabranjene. To što im je Pil prodavao puške, Vorner je donekle još i mogao da razume, pošto je oružje Indijancima bilo potrebno za lov, ali ih je zato viski činio potpuno neuračunljivim. No, ovoga puta su oružje koristili da bi pucali na ljude i to je bilo ono što je svima u rezervatu moglo da donese ogromne nevolje.

— Hajde, sjašite, pa da o svemu na miru porazgovaramo — doviknuo im je on. — I da ne zaboravim; u mojoj kući leže trojica vaših ljude koje lečimo moja žena i ja. Iako ovde nemamo lekara, ipak se nadam da ćemo nekako uspeti da ih spasemo.

Kada su Šejn i Mek Kil sjahali, Vorner im je kao prvo rekao: — Muškarac i žena o kojima ste malopre govorili su sinoć napustili Kameron tako da su do sada sigurno već van rezervata.

XXV

— Rekoste dakle da su još sinoć produžili dalje? — rekao je Šejn podozrivo se zagledavši u Vornera, pošto je još uvek postojala mogućnost da ga je Pil podmitio da ih navede na pogrešan trag.

Alton Vorner klimnu glavom.

— Da, čim je počelo da se smrkava. Jeste da ja u to vreme još uvek nisam bio u naselju, ali Red Steg, šef ovdašnje policije i poglavica Crni Konj su me o svemu obavestili.

— Voleli bismo, ipak da porazgovaramo sa poglavicom — zahtevao je Mek Kil.

— Kako god hoćete — odvratio je Vorner slegnuvši ramenima. — Pretpostavljam da ih zbog nečega progonite, zar ne?

— To je u ovom trenutku potpuno nebitno — procedio je Mek Kil.

— Dobro. Ali, najpre sigurno hoćete da vidite svoje prijatelje.

— Za to ima vremena, mister. Najpre da porazgovaramo sa poglavicom — rekao je Mek Kil glasom koji se obično čuje jedino u sudnicama. Federalni agent ga je samo ćutke pogledao, da bi na kraju ipak klimnuo glavom i krenuo prema ogromnom viggamu u središtu naselja u kom je živeo poglavica Crni Konj sa svoje dve žene.

Iako uz put nisu naišli ni na jednog Indijanca, Šejn je znao da ih njihove oči budno prate.

Crni Konj ih je dočekao sa neskrivenim nepoverenjem i nije hteo bilo šta da im kaže osim da su Pil i bela skvo prethodne večeri napustili Kameron.

Pošto je time za poglavicu razgovor bio završen, Šejn je Mek Kilu dao znak da napuste njegov viggam. Ubzo zatim su

stigli do Vornerove kuće, gde ih je federalni agent odveo do trojice ranjenika. Njihova imena su bila Hanter, Teksas i Rendi, od kojih ovaj poslećnji nije imao nikakvih izgleda da se izvuče.

— Ti prokleti smrdljivci — prostenjao je Hanter koga je metak pogodio u stomak. — Kakvu li su nam samo klopu namestili...

— Vremenom sam naučio da vadim metke — primetio je Alton Vorner. — I kod ove trojice nije bilo nekih većih problema, ali će sigurno proći još dosta vremena dok...

— Idemo! — prekide ga Mek Kil ledenim glasom.

— Hej, vi pasji sinovi — dreknuo je Hanter za njima. — Pa nije valjda da ćete nas ostaviti ovde?

Ne osvrćući se na njegove povike Mek Kil je na kratko zastao na vratima i rekao: — Ukoliko neko od ove trojice ode u večna lovišta, tada ga jednostavno negde pokopajte.

Izgovorivši ove reči Mek Kil je iz džepa izvadio nekoliko novčanica i spustio ih na obližnji sto. Vorner ih je obojicu začuđeno pogledao kao da je tek tada shvatio sa kim u stvari ima posla.

— Žao mi je, mister, ali moramo da krenemo za beguncima. A što se jučerašnje pucnjave tiče, mislim da bi bilo najbolje da je zaboravimo.

Kada su se ponovo našli u njihovom logoru, Šejn je revolvrašima u kratkim crtama ispričao šta su on i Mek Kil saznali. Nekolicina njih je samo glasno opsovala, dok su ostali tupo zurili u tle pred sobom, svesni da je novac najverovatnije izgubljen.

Jedino je jednooki Henk Derbi počeo kao pomahnitao da se dernja: — Šta je, šta čekamo? Hajde, penjite se na konje, pa da krenemo za Pilom i onom prokletom droljom.

XXVI

Pokazalo se da su Pil i Grit tokom prethodne noći prošli blizu njihovog logora, a da stražari to ipak nisu primetili. Šejn je otkrio njihove tragove nakon što su se dogovorili da ipak krenu za Klarkom Pilom i Grit Horni.

Nakon što ih je ponovo sve prikupio, Šejn je upro prstom u otiske kopita i rekao: — Činjenica je da imaju ogromnu prednost, ali ako nećete da otpišete vaš krvavo zarađeni novac, tada nam ne preostaje ništa drugo već da krenemo za njima.

Svi preostali članovi bande su bili strahovito razdražljivi, tako da je svakog trenutka moglo da dođe do otvorenog sukoba. Šejn, međutim, nije posmatrao samo Reburna, Henka Derbija, Lija Hauarda i braću Lerimor od kojih mu je sigurno pretila najveća opasnost, već i Mek Kila. Taj prokleti patuljak je ponovo nešto smišljao u to je Šejn bio čvrsto uveren.

Kada su ostavili brda za sobom, videli su da su tragovi koje su pratili vodili ravno na jug. Kasnije kada su ponovo naišli na stenovito tle, tragovi su postajali sve neuočljiviji, da bi se nakon nekoliko sati potpuno izgubili.

— I šta sada? — procedio je Reburn zagledavši se popreko u Šejna, kao da je njemu za to pripisivao krivicu.

Nakon što je bacio kratak pogled na mapu koju je nosio sa sobom, Šejn je obraćajući se ostalima rekao:

— Otprilike na dvanaest milja jugozapadno oдавde nalazi se gradić Pinkton Vilidž. Pretpostavljam da je i Pil pošao tamo. A ako i nije mogli bismo barem da saznamo da li ih je neko video.

Bila je već gotovo mrkla noć kada su pred sobom ugledali Pinkton Vilidž.

Izraz Mek Kilovog lica samo je još više podgrevao Šejnove slutnje da je patuljak ponovo nešto smerao, ali pošto nije imao predstavu šta bi to moglo da bude, preostajalo mu je jedino da otvori četvoro očiju.

Pinkton Vilidž je bio pravi stočarski grad što se već na prvi pogled mogao videti. Glavna ulica je bila prepuna kauboja, dok je u mnogobrojnim salunima već u rano predvečerje bilo mnoštvo gostiju.

— Ostaćemo noćas ovde — rekao je Šejn. — Pokušajte da saznate bilo šta o Pilu i Grit Horni, ali pre svega nemojte ni po koju cenu nepotrebno da tražite kavgu.

Džok Reburn je na to samo podrugljivo salutirao svojom zdravom rukom i uzviknuo: — Aj, aj, ser! Polazimo na izvršenje zadatka, ser!

Braća Lerimor počеше kao pomahnitali da se cerekaju, da bi im se samo koji trenutak kasnije u tome pridružili i Derbi i Hauard. Bilo je više nego jasno da su tražili svađu sa njim, no Šejn se pretvarao kao da ništa nije primećivao.

Noć je na Šejnovo neskriveno čuđenje protekla izuzetno mirno. Kada su se sledećeg jutra svi okupili na glavnom gradskom trgu jedino se nije pojavio Mek Kil. Nakon što su ga neko vreme čekali, Šejn je poslao nekolicinu momaka da ga potraže.

— Šta nas se uopšte tiče taj smrdljivac? — upitao je na to Džok Reburn. — Hajde, krenimo bez njega!

Ni preostali članovi bande nisu bili ništa manje nestrpljivi, jer su u međuvremenu saznali da su Klark Pil i Grit Horni prethodnog dana zaista prošli kroz Pinkton Vilidž. U jednom od saluna su ručali, nakon čega su se u glavnoj gradskoj trgovini snabdeli svim mogućim potrepsinama.

Ubrzo zatim počeli su da pristižu revolveraši koje je Šejn poslao da potraže Mek Kila. Na njegove upitne poglede odgovarali su samo odmahivanjem glave, sve dok se kao poslednji nije pojavio Sem Hopkins, koji im je još iz daleka doviknuo:

— Nema potrebe da i dalje čekamo tog lešinara, pošto sam u hotelu saznao da je još u toku noći platio račun i nekuda nestao.

Niko od revolveraša nije, naravno, žalio zbog toga, niti se bilo ko osim Šejna pitao šta je Mek Kilov iznenadni nestanak značio. Šejn je bio čvrsto uveren da to neće biti ništa dobro.

*

U toku sledećih nekoliko dana prošli su kroz još tri mala gradića. Poslednji se zvao Strongton u kom osim desetak zapu-

štenih kućeraka, jedne trgovine i nezaobilaznog saluna nije bilo ničeg drugog. Nakon što su im meštani rekli da nisu videli Pila i Grit Horni, a ni Mek Kila, koji bi im svojom neobičnom pojavom sigurno upao u oči, Džok Reburn je samo glasno upitao:

— I šta sada?

Odgovor na to pitanje u ovim trenucima nije mogao čak ni Šejn da mu da, pošto ni sam nije imao predstavu šta bi dalje mogli da predúzmu.

Sledeći veći grad, ali ne južno već zapadno od Strongtona bio je Flagstaf odakle se prugom lako stizalo do Feniksa. Međutim, to im Šejn nije rekao, isto kao ni ono što mu je Grit Horni pričala dok su bili sami u kolibi. A pošto se u Feniksu nalazio njen muž, koji je nju navodno kao besnog psa najurio iz grada, to je postojala mogućnost da bi tamo mogao da ih pronade.

Grit Horni je tom prilikom govorila o sumi od dva miliona dolara uz čiju je pomoć nameravala da u Nju Orleansu otvori svoj vlastiti salon za zabavu. Milion dolara je već navodno bila sakupila, odnosno to je bio novac koji je banda do tada bila opljačkala, dok je preostalih milion dolara zbog neraščišćenih računa najverovatnije mislila da pokupi u banci svoga muža Džordža Hornija.

Svestan da bi pojava bande u Feniksu mogla samo da izazove nepotrebno krvoproliće, Šejn je na kraju slegnuo ramenima i rekao:

— Žao mi je, amigosi, ali ni ja zaista više nisam pametan. Arizona je velika i...

— Ti lažljiva protuvo! — dreknuo je u tom trenutku Reburn smatrajući očigledno da je kucnuo čas da se napokon razračuna sa Šejnom. — Siguran sam da znaš gde bismo mogli da ih pronademo i zbog toga si još ranije poslao Mek Kila da te Pil i Grit ne bi preduhitrili u Feniksu.

Samo nekolicina revolveraša je znala o čemu je to Reburn govorio. Nezgodno je, naravno, bilo to što su među njima bili i braća Lerimor, kao i Henk Derbi i Li Haard.

— Ti izgleda još uvek ne možeš da preboliš Dodž Siti — procedio je Šejn.

— Tako je. I zato sam na ovaj trenutak čekao još otkako si nam se priključio — prosiktao je Reburn podrugljivo.

Osetivši da je sukob gotovo neizbežan, Džek Vest je pokušao da barem koliko toliko pomogne svom „prijatelju” Šejnu, te je stoga rekao: — Hej, momci, pa zaista se ne može reći da je on kriv što su nam Klark Pil i Grit Horni umakli.

Još pre nego što je bilo ko stigao da mu odgovori, Reburn mu je prišao sa strane i snažnim udarcem ga prosto izbacio iz sedla.

Kada je video da Reburn odmah zatim poteže svoj „kolt”, Šejn je podbo svog pastuva nateravši ga na taj način da se propne tako da mu je Reburnov metak prohujao tik pored desnog ramena. Već u sledećem trenutku Šejn se bacio iz sedla na tle. Otkotrljavši se munjevito ustranu, potražio je zaklon iza

slabašnog stuba koji je pridržavao nastrešnicu jednog od obližnjih kućeraka.

Ovo je dakle kraj, pomislio je Šejn ugledavši kako mu se revolveraši sa svih strana približavaju.

A onda se, kao da su iz zemlje iznikli, odjednom pojavilo mnoštvo vojnika u plavim konjičkim uniformama. Svi do jednog su u rukama držali nabijene karabine spremni da svakog časa izbrišu revolveraše sa lica zemlje.

Dok je u salunu stajao za šankom, major Silvers je samo zadovoljno klimao glavom. Sa njim u društvu bio je i narednik Pit Bini, koji u tim trenucima jednostavno ništa nije shvatao.

To što su uspjeli da uđu u trag Divljoj hordi, major je mogao da zahvali telegramima koje je proteklih dana dobijao.

„Divlja horda se kreće iz pravca Pinkton Vilidža prema Strongtonu — stop — čovek od poverenja” — bio je sadržaj prvog telegrama nakon koga se major Silvers još neko vreme dvoumio da li da veruje u ono što u njemu stoji.

— Možda to neko zbija grdnu šalu sa nama, zar ne, naredniče? — rekao je on tom prilikom Pitu Biniju.

No, kada je stigao sledeći telegram, u kom je stajalo da banda sigurno stiže u Strongton i da bi vojska trebalo da ih pobije kao besne pse, major Silvers je ipak odlučio da pođe za Strongton.

Nakon prvog telegrama narednik Bini je u sebi osećao neku čudnu nelagodnost što i nije bilo nikakvo čudo, obzirom da nije naravno, mogao da nasluti da je lično Grit Horni poslala taj telegram, ne bi li se na taj način rešila svojih revolveraša koji joj više nisu bili potrebni.

Drugi telegram koji je majora Silversa u stvari tek nagnao da krene u Strongton nije, međutim, stigao do nje.

— Bacite oružje, inače ću narediti svojim ljudima da otvore vatru! — uzviknuo je mladi poručnik Tim Hover koji je tek pre nekoliko meseci stigao iz vojne akademije i kome je ovo bio prvi zadatak.

— Prokletstvo! — proderao se Džon Lerimor da bi odmah zatim kao pomahnitao počeo da puca u vojnike. Jedan od plavokošuljaša je odmah pao kao pokošen nakon čega je usledila komanda: — Pali!

Plotun iz četrdesetak karabina stvarao je utisak kao da se čovek nalazi usred pakla. Među prvima koje je kiša olova pogodila bio je i Džok Reburn.

Major Silvers je za to vreme i dalje stajao za šankom i mirno pijuckao svoj viski, rešen da sve prepusti poručniku Hoveru. Najpre mu je pred očima bila slika Belmonta i onoga što je banda ostavila za sobom, tako da je u prvi mah hteo da im ovde jednom zauvek zatre svaki trag, no onda se ipak nečeg prisetio nakon čega je odjurio do vrata saluna i svojim prodornim vojničkim glasom uzviknuo:

— Prekini paljbu!

U trenutku kada je gradskim trgom odjeknula poručnikova naredba da se otvori vatra i kada su odmah nakon toga na sve strane počeli da fijuču meci, Šejn se sakriven iza stuba osećao kao i mišolovci. Pred sobom je video pravo more vojnika u plavim uniformama, koji su već prvim mecima naprosto počistili Reburna iz sedla. Većina preostalih revolveraša su izgleda bili shvatili bezizlaznost situacije, pa su samo bacili oružje i visoko podigli ruke uvis. Ostali su i dalje pucali, no i tome je ubrzo došao kraj.

Pri pomisli da bi zajedno sa ovim protuvama mogao vojnicima da padne u šake, Šejn je osetio kako ga podilaze ledeni zmarci. To bi sigurno značilo njegovu smrt na vešalima u to nije bilo nikakve sumnje. Zbog toga je očajnički počeo da se osvrće oko sebe ne bi li pronašao neku mogućnost da se odavde izvuče. A onda mu se pogled zadržao na delimično izvaljenoj letvi na stazi koja je vodila ispod nastrešnice.

Dok mu se ledeni znoj sliwao niz čelo, Šejn je pomerio letvu do kraja u stranu kao i onu do nje, nakon čega se otkotrljao u otvor pred sobom. Nakon što je ponovo vratio letve na svoje mesto, našao se u rupi u kojoj je vladala gotovo neprozirna tama, tako da nije mogao da vidi šta se napolju desava. Ubrzo zatim paljba je potpuno prestala. Zatim su stazom iznad njegove glave počele da tabanaju teške vojničke čizme...

Major Silvers se pojavio na verandi ispred saluna gde je primio raport poručnika Hovera.

— Osmorica mrtvih, ser. Četvorica ranjenih, od toga dvojica teško, kao i dvojica zdravih i čitavih zarobljenika. — Pri tome je pogledom pokazao prema Džeku Vestu i jednookom Henku Derbiju kojima su vojnici upravo svezivali ruke. Vest se odmah bacio na tle čim su se vojnici pojavili, dok je Derbi zahvaljujući jedino svojoj suludoj sreći uspeo da sačuva živu glavu. Jeste da je bio jedan od onih koji su bacili svoje pucaljke, ali to su učinili i drugi, pa su se sada ipak nalazili među poginulima, kao na primer Bil Lerimor, koji je ispred saluna ležao pored svog mrtvog brata Džona.

A onda se pojavio i narednik Pit Bini. Major Silvers mu je samo kratko klimnuo glavom i rekao: — Po svemu sudeći ovo je kraj te čuvene Divlje horde. — Osvrnuvši se zatim oko sebe, major je začuđeno dodao: — Ali šta li je samo sa njihovim vođom? Vidite li je negde među poginulima ili ranjenima?

— Nisam primetio nijednu ženu, ser — odvratio je Bini, koji sebi takođe nije mogao da objasni gde je Grit Horni.

— Ovo je zaista čudno — primetio je major. — Pa ni u Belmontu je niko nije video. Da ta ozloglašena „bič-ledi” nije možda ipak samo deo vešto ispredene priče?

— Sve mi se čini da je upravo tako, ser — odvratio je Bini promuklim glasom. Njemu u ovim trenucima zaista ništa više nije bilo jasno. Sve je počelo sa telegramima za koje je Bini bio siguran da su poticali od nekog izdajnika iz redova bande. Ali kako onda da Grit nije bila sa svojim ljudima?

Pomalo zabrinuto narednik je promatrao zarobljenike koje su vojnici pored njega i majora uvodili u salun.

Henk Derbi ga je naravno već uveliko bio prepoznao, tako da se u prolazu naizgled sapleo i šapnuo Biniju: — Ako me ne izvučeš odavde, reći ću im ko si u stvari.

XXVIII

Sati koje je Šejn provodio u tami svog skrovišta činili su mu se dugi kao večnost. Sa zebnjom je osluškivao korake iznad svoje glave strahujući da bi vojnici mogli da krenu u potragu za njim. Bilo je dovoljno da je samo jedan vojnik video da se bacio sa konja i da je iza stuba nastrešnice potražio zaklon, pa da sada cela regimenta zna da je preostalo još jedan član bande koji se tu negde sakrio.

I dalje se, međutim, ništa nije dešavalo, što je vremenom sve više podgrejavalo njegovu nadu da bi na kraju ipak mogao da se izvuče. Znao je, naravno, da neće moći večno da ostane ovde u ovoj rupi, ali isto tako je bio svestan toga da ne sme da izlazi sve dok vojska ne napusti Strongton. Zahvaljujući prorezima između drvenih letava imao je dovoljno vazduha, ali zato nije znao mnogo od onoga što se napolju dešavalo.

Major Silvers je za to vreme u sobičku u dnu saluna saslušavao dvojicu zarobljenih revolveraša. Henk Derbi ga je svojim jednim okom samo podrugljivo posmatrao, rešen da ne progovori nijednu reč. Samo bi povremeno pogledom ošinuo narednika Binija koji je sedeo za stolom pored majora Silversa zadužen da beleži svaku izgovorenu reč. Svaki Derbijev pogled terao je Pita Binija da se neprimetno stresse. Znao je da je sa njim svršeno ukoliko ova protuva progovori.

Nasuprot Henku Derbiju, Džek Vest ni na čas nije prestajao da govori. Svakom svojom rečenicom Vest je nastojao da spase svoju kožu, predstavljajući se kao čovek koji se tek pre nekoliko dana sasvim slučajno priključio bandi.

Nešto kasnije dvojica vojnika su uvela još jednog svezanog bandita. Bio je to Li Hauard, čija se leva ruka nalazila u širokom povezu svezanom oko vrata.

— Lekar kaže da ovaj ovde nije ozbiljnije povređen, ser — rekao je jedan od vojnika.

Major Silvers je odmah počeo da sasluša Hauarda, nadajući se da bi od njega možda mogao nešto više da sazna o ženi koja je navodno stajala na čelu bande.

— Žena? — promrmljao je Hauard tiho se nacerivši. — Pa zar zaista mislite da bismo mi dozvolili da nam komanduje neka prokleta ženska glava?

Nakon otvorenih sat vremena major Silvers je van sebe od besa prekinuo saslušanje.

— U redu. Uostalom i ne morate bilo šta da mi kažete, pošao vam omča i onako ne gine.

U tom trenutku narednik Bini je na sebi ponovo osetio Derbijev ledeni pogled. Sada više nije bilo nikakve sumnje da će

mu ta protuva dati još mnogo vremena. Zbog toga mu je samo krišom klimnuo glavom, no u sebi je bio čvrsto rešen da ga što pre jednom zauvek učutka. Pitanje je jedino bilo šta je sa preostalom dvojicom. Da li su ga i oni prepoznali?

— Vodite ih oдавде! — naredio je major Silvers. — Naredniče!

Pit Bini koji je zajedno sa svezanim banditima već bio kod vrata munjevito se okrenuo.

— Upravo sam odlučio da sa desetoricom ljudi koje sami odaberete ostanete ovde da čuvate ranjene bandite. Čim budu u stanju da se popnu u sedlo krenite za nama.

— A šta je sa ovom trojicom, ser? — upitao je narednik glasom punim skrivene nade.

— Njih ćemo, naravno, povesti sa sobom.

Henk Derbi je samo pogledom prostrelao Binija i došapnuo mu: — Savetujem ti da što pre nešto smišliš, hombre.

Biniju se situacija u koju je bio zapao, činila potpuno beznađežnom. Pod budnim okom dvojice stražara na gradskom trgu su stajali svezani konji zarobljenih revolveraša.

— Pazite na ove tri protuve — rekao je narednik nakon što je Vesta, Derbija i Hauarda odveo do dvojice stražara. — Za pola sata svi zajedno polazite.

— Zašto ono polazite, naredniče? — upitao je Rasp, momak koji je tek pre tri meseca obukao vojničku uniformu.

Bini se samo nacerio i tiho odvratio: — To znači da ja ostajem ovde zajedno sa još desetoricom koje ću lično odabrati. Naš zadatak će biti da motrimo na ranjenike dok se ne oporave, a onda ćemo ih dopremiti do Fort Dejvisa.

— Odlično. A šta kažete na to da i ja ostanem sa vama, naredniče? Ako mene pitate u Fort Dejvisu je strahovito dosadno, a i sav onaj dril...

— Pa zašto da ne — odvratio je Bini sa zadovoljnim osmehom na licu. — Hej, Džakeru! — tako se zvao drugi stražar. — Da li biste i vi hteli da nam se pridružite?

— Drage volje, naredniče — odgovorio je Džaker.

— U redu. Ako je tako, onda se sada gubi oдавде i donesi mi preko iz saluna bocu viskija. Ja ću za to vreme ostati ovde da stražarim.

Kada je Džaker pošao prema salunu, narednik je tiho rekao Raspu: — Onaj tamo — pri tome je pokazao na Derbija — je moj dobar drugar još iz detinjstva. Nas dvojica smo u stvari zajedno odrasli.

— I? — upitao je Rasp pomalo uznemireno.

Pit Bini ga je samo značajno pogledao klimnuvši glavom u pravcu svezanih konja.

— Sve mi se čini da bi trebalo da pogledaš šta se tamo dešava, amigo. Ako ne umirimo onog vranca, moglo bi da se desi da nam ih sve poplaši.

Pokazalo se da je Rasp bio izuzetno promućuran momak, koji je brzo shvatao šta mu se kaže, no i oad je još neko vreme oklevao sve dok Bini nije prosiktao da se već jednom izgubi.

— Ako je to naređenje, naredniče... — promrmljao je on slegnuvši ramenima.

— Hajde, požuri — procedio je Henk Derbi kada su napokon ostali sami sa narednikom.

Pit Bini je znao da stavlja vlastitu glavu na kocku. Ali šta drugo je mogao i da čini kada mu je već i ovako omča dopola visila oko vrata.

— Tresnite me po glavi da bar donekle izgleda uverljivo — rekao je Bini da bi im svima trojici odmah zatim presekao konopce kojima su bili svezani. Nakon što ga je Derbi njegovim vlastitim „koltom“ snažno tresnuo po čelu, trojica revolveraša su se munjevito vinuli u sedlo i u besomučnom galopu napustili Strongton.

*

Zahvaljujući činjenici da Rasp nije odmah podigao uzbunu, trojica revolveraša su stekli sasvim lepu prednost.

— Kako je tako nešto moglo uopšte da se dogodi? — izderao se major Silvers na poručnika Hovera kada su se njih dvojica našli pored onesvešćenog narednika Binija.

Ne dobivši nikakav odgovor od poručnika, koji sebe nije smatrao odgovornim za nebudnost stražara, major Silvers je ljutitim glasom naredio da se sakupe ljudi i da se odmah krene u poteru za odbeglim banditima.

Od Binija naravno nije moglo ništa da se sazna dok je ono što je čuo od Raspa majora Silversa naprosto dovelo do ludila.

— To je zaista svinjarija. Jedan stražar napusti svoje mesto da bi otišao po bocu viskija dok drugi...

— Samo na izričit zahtev, odnosno po naređenju narednika, ser — prekinuo ga je Rasp.

Po majorovoj proceni čitava stvar se odigrala na sledeći način: jednom od revolveraša mora da je pošlo za rukom da olabavi konopce na rukama nakon čega je tresnuo narednika po glavi i uz pomoć njegovog noža oslobodio ostalu dvojicu.

Za to vreme je Šejn i dalje čamio u svojoj rupi ne znajući šta se iznad njega dešava. Na trenutak mu je čak došlo da odgurne letve i da jednostavno izađe napolje ali je na kraju ipak od toga odustao pošto je znao da bi time samo još više pogoršao svoj i onako nezavidan položaj.

Kada je narednik Bini napokon ponovo došao svesti major Silvers ga je zasuo pravom bujicom najpogrdnijih reči.

-- Čim stignemo u Fort Dejvis izvešću vas zbog ovoga pred naredniče — prosijtao je major Silvers na kraju.

Nepuna tri časa kasnije u grad su se vratili vojnici koji su pošli u potragu za Derbijem, Vestom i Hauardom. Po njihovim rečima banditi su odjednom nestali kao da ih je zemlja progutala čega se major Silvers i pribojavao, s obzirom da je znao da se u okolini Strongtona nalazio bezbroj pećina u kojima su begunci mogli da se sakriju.

Pošto nije imao nameru da možda još danima traga za njima major Silvers je naredio desetorici vojnika da ostanu u Strongtonu dok je on sa ostalima krenuo nazad za Fort Dejvis.

Pre nego što je izdao naredbu za pokret razmišljao je o tome da li da promeni svoju prvobitnu odluku da komandu nad ovom desetoricom vojnika poveri naredniku Biniju. Međutim, na kraju je ipak od toga odustao smatrajući da je narednik bio ne samo iskusniji od mladog poručnika Hovera već da će i sigurno dati sve od sebe da uhvati begunce ne bi li se na taj način iskupio za propust koji je učinio.

Zajedno sa majorom Silversom grad su napustila i ona desetorica vojnika koji su ponovo krenuli u poteru za odbeglim banditima. U gradu je ostao jedino Pit Bini koji je bio u glavi pokušavao da ublaži povećim količinama viskija. Istovremeno je držao palčeve da potera ne pronade Derbija i onu dvojicu odnosno da ih odmah upucaju ako se to ipak dogodi.

Kada je sledećeg jutra narednik Bini sav mamuran izašao na gradski trg imao je šta da vidi. Od svih konja koji su i dalje stajali svezani u blizini saluna nedostajao je baš njegov šarac.

A njega je u tom trenutku jahao Šejn koji je nastojao da što pre stigne u Flagstaf.

XXIX

Za razliku od mnogih običnih naselja koja su sama sebe nazivali gradom Flagstaf je to uistinu i bio. Glavnu ulicu su krasila isključivo dvospratna zdanja, dok je železnička stanica sa svojih nekoliko koloseka mogla da primi velik broj kompozicija koje su prevozile stoku dalje na istok. Na ulicama je bilo mnoštvo sveta a pre svega na glavnoj ulici gde se nalazilo nekoliko hotela, gradska većnica kao i šerifova kancelarija.

Nakon što je prošao pored nje Šejn je naišao na radnju sa ogromnim staklenim izlogom koji je krasio krupan natpis „Flagstaf Post”. Ispred nje je sjahao da bi odmah zatim ušao unutra gde je zatražio poslednji broj tog lokalnog lista.

Našavši se ponovo na ulici Šejn je otišao do obližnjeg hotela u kom je sebi poručio nešto za jelo. Dok je halapljivo gutao zalogaje odličnog goveđeg odreska Šejn je otvorio novine i počeo da čita: „Odred konjice Sjedinjenih Država uhvatio Divlju hordu u Strongtonu.” Sve ostalo bilo je manje više obično naklapanje. Major Silvers je naravno prikazan kao veliki heroj koji je konačno oslobodio Arizonu nesnosnog pustošenja koje je banda ostavljala za sobom. Između ostalog bilo je i reči o tome da su trojica bandita uspeli da umaknu no bilo je samo pitanje vremena kada će i njih stići zaslužena kazna. Tada je Šejn pročitao još nešto što ga je nateralo da se samo umorno nasmeši. Prema navedima autora članka vođa bande čuvena „bič-ledi” u stvari nije ni postojala već je ona bila samo izmišljena ličnost.

Poneki od ovih novinarčića su zaista neke stvari uzimali i suviše olako, pomislio je Šejn dok je plaćao račun. Odmah zatim pošao je do stanice gde se raspitao kada polazi sledeći voz za Feniks.

— Stvarno ste loše sreće, mister — rekao mu je službenik koji je prodavao karte. — Poslednji je otišao pre ravno dva sata, a sledeći polazi tek sutra u isto vreme.

Svestan da su time Klark Pil i Grit Horni, ali i onaj prokleti patuljak Mek Kil sticali gotovo nedostižnu prednost Šejn je samo tiho opsovao.

— Ona tri džentlmena su tu bila daleko bolje sreće od vas, mister — promrmljao je odjednom službenik. — Oni su na svojim iznurenim konjima stigli u poslednji čas. Čak nisu imali ni toliko vremena da ih prodaju. Zamislite samo, jednostavno su ih ostavili tamo preko nakon čega su bez karata uskočili u voz koji je u tom trenutku već bio krenuo. I sada zaista ne znam šta da radim, mister. Ako konje odvedem u štalu, a oni se ponovo ne pojave tada ću ja morati da platim za njih, ali ako ih prodam, a oni se vrate... Mislim da bi ipak bilo najbolje da se ja ne mešam u to, naročito što su ta trojica džentlmena izgledala prilično opasno, ako razumete šta sam time hteo da kažem.

Šejnu naravno nije bilo teško da iz svega ovoga izvuče odgovarajuće zaključke, pogotovu što je iz novina znao da su trojica bandita uspeji da umaknu vojnicima. Zar je zaista moguće da je on u ovom prokletom gradu bio jedini koji je čitao novine? Pa čemu onda ovde u Flagstafu služi šerif?

— U redu onda ću krenuti sutra — rekao je na kraju Šejn svestan da nema nikakve svrhe da sada o ovakvim stvarima raspravlja sa službenikom koga su očito morale sasvim druge brige.

Postojala su još mnoga pitanja na koja Šejn nije znao pravi odgovor. Ali je zato bio siguran da su se put Feniksa kretali ne samo Klark Pil i Grit Horni, kao i onaj suludi patuljak Mek Kil, već i trojica bandita čija imena na žalost nije znao. Mek Kil je van svake sumnje bio taj koji je obavestio vojsku da će Divlju hordu pronaći u Strongtonu, ali zato najverovatnije nije znao da su mu za petama bila i trojica odbeglih revolveraša. Naravno ukoliko je kojim slučajem i on pročitao novine tada je bio upozoren.

Upozoren! Da to je bilo rešenje svih problema, pomisli Šejn. Zbog toga je umesto u hotel odjurio do telegrafskog ureda gde je poslao telegram šerifu grada Feniksa.

— Jeste li i vi maršal Sjedinjenih Država, ser? — upitao ga je službenik znatiželjno. — Pitam to pošto na vašim grudima ~~se~~ vidim metalnu zvezdu.

— Moram li da je nosim? — odvratio je Šejn pomalo razdražljivo.

— Naravno da ne morate, ser.

— Pa kada je tako onda pišite: „*Opasnost za mister Džordža Hornija — stop — bandit po imenu Klark Pil i nestala žena mister Hornija na putu za Feniks — stop — planiraju pljačku banke i ubistvo mister Hornija — stop.*”

— A potpis, ser? — upitao ga je službenik podigavši pogled. — Niste rekli...

— To je sasvim dovoljno — promrmljao je Šejn nakon čega je izvadio nekoliko zelenih novčanica i spustio ih na sto. — Ali ne, dodajte ipak još i ovo: „*Obratite pažnju na patuljka po imenu Mek Kil — stop — kao i na još trojicu bandita koji imaju isti cilj — stop.*”

— I zaista nećete da se potpišete, ser? Ali maršal će sigurno hteti da zna...

Šejn ga je međutim samo popreko pogledao što je službenika nateralo da učuti.

Dva sata kasnije Šejn je začuo glasno kucanje na vratima svoje hotelske sobe.

— Ko je? — upitao je on ljutito pošto je upravo bio zadremao.

— Šerif Džo Klif. Hajde, otvarajte.

Tiho opsovavši Šejn je okrenuo ključ u bravi nakon čega je pred sobom ugledao plećatog muškarca pedesetih godina iza kog su stajala trojica njegovih pomoćnika.

— Kako se zovete, mister? — upitao ga je šerif Klif.

— Šejn. Ali zašto pitate?

— Zbog toga što ste šerifu Luzertu u Feniksu poslali telegram sa zaista neobičnom sadržinom. I zato bih o njemu voleo da porazgovaram sa vama. Dakle obucite se i pođite sa mnom u moju kancelariju.

— Znači li to da sam uhapšen?

— Pa naravno. Zar ste možda nešto drugo očekivali?

XXX

— Dakle lovac na ucene? — upitao ga je tokom razgovora šerif Klif za koga se pokazalo da je bio strahovito tvrdoglav.

— Već dva meseca proganjam bandu. Uspeo sam da steknem njihovo poverenje tako da sam bio sa njima kada su upali u Erou Siti, a kasnije i u Belmont i Džek Point. Nekolicina poginulih bandita idu tamo na moj račun što će vam tamošnji šerif sigurno potvrditi. Pre nego što sam u onom metežu ubio jednog od njih naterao sam ga da progovori tako da sam znao šta banda, odnosno njen vođa smjera. Tako sam između ostalog saznao i ono o Feniksu i Džordžu Horniju.

— Zaista nam pričaš lepu priču, čoveče — promrmljao je kroz smeh šerif Klif. — Jedini problem je taj što si izgleda smetnuo sa uma da bandu nije predvodila nikakva žena.

— Dobro, kada ste tako pametni onda mi odgovorite ko je obavestio garnizon u Fort Dejvisu? — odvratio je Šejn. — Ako to proverite saznate da sam to bio ja, i da se ni tada nisam potpisao.

— U redu, to se može lako proveriti. Samo nemoj da misliš da ćeš time uspeti da izvučeš vlastitu glavu iz omče. Ti si za mene još uvek jedan od one trojice koji su u Strongtonu uspeli da pobegnu.

— Ali zašto bih onda upozoravao šerifa u Feniksu?

I na to je šerif Klif naravno odmah imao spreman odgovor.

— Pa to je barem jednostavno. Dvojica tvojih drugara su te usput nasamarili i sada hoćeš da im se osvetiš.

— Ali ne budite smešni, šerife. Pitajte službenika na stanici. On će vam reći da je video trojicu momaka koji su u poslednji čas uskočili u voz za Feniks. Toliko im se žurilo da su ispred stanice jednostavno ostavili svoje konje.

— Budi bez brige i to ćemo proveriti — rekao je šerif nakon čega je Šejna strpao u ćeliju.

Bilo je već skoro podne kada se šerif Klif napokon vratio. Nakon što je otključao ćeliju ćutke mu je glavom dao znak da pođe za njim u kancelariju.

— Slobodni ste, mister. Dobili smo potvrdu da je sve ono što ste rekli tačno. Međutim, to za mene još uvek ne znači da ste potpuno čisti. Lovac na ucene! Nemojte da me zasmeyavate. Ali pošto trenutno protiv vas nemam nikakvih dokaza moraću da vas pustim. Dakle gubite se odavde!

Nakon što je na brzinu pokupio ono malo svojih stvari iz hotela Šejn je u poslednji čas stigao na voz za Feniks.

XXXI

— Sada drži palčeve, bejbi. Još samo banka onog tvog matorca pa smo konačno uspeli. Sve je teklo upravo onako kako smo planirali — promrmljao je Klark Pil sa čašom viskija u ruci.

— Njega ćeš prepustiti meni ne zaboravi to! — prosiktala je Grit Horni čije su zelene oči divljački zasvetlucale.

Bila je već prošla ponoć kada su se našli ispred stare otmene kuće na rubu Feniksa. Ovde je Grit Horni svojevremeno vodila glavnu reč kao cenjena misis Horni, žena jednog od najbogatijih i najuticajnijih ljudi u gradu.

— Hajde, nemo. Imam još uvek ključ od vrata, a ako se u međuvremenu ništa nije promenilo tada je osim onog ljigavca jedino još njegov sluga Henri u kući. Henri je još pre dosta godina bio već poprilično nagluv.

Nakon što su se našli u unutrašnjosti raskošnog zdanja ugle-

dali su tanak odblesak svetlosti koja je dopirala ispod jednih od vrata na prvom spratu.

— To je njegova radna soba — prošaputala je Grit. — Sigurno još uvek sedi nad svojim knjigama kao što je to uostalom uvek radio.

Kada je Pil lagano otvorio vrata iza kojih je gorela petrolejska lampa ugledao je pred sobom starca koji je sedeo za masivnim radnim stolom.

Džordžu Horniju se učinilo da je čuo neki šum te je zbog toga umorno podigao pogled. A onda je zapanjeno otvorio usta. Najpre je na vratima ugledao nekog njemu nepoznatog čoveka koji je u rukama držao svoj „kolit“ da bi odmah zatim prepoznao i ženu koja je sa njim bila u društvu.

Ne obazirući se na zloslutni otvor revolverске cevi koja je bila uperena u njegove grudi Džordž Horni je ustao od stola i ljutitim glasom promrmlijao: — Droljo jedna, kako se usuđuješ da se vratiš ovamo?

— Ne samo što se usuđujem, Džordže, već sam još i došla po ono što mi kao tvojoj zakonitoj ženi pripada. I zato ne pravi bilo kakve gluposti, jer će te ovaj ovde odmah napuniti olovom — odvrtila je Grit sa ledenim osmehom na licu.

Desetak minuta kasnije kočijama su stigli do Hornijeve banke. Dok su izlazili iz nje, Džordž Horni je samo promrmlijao: — Zbog ovoga ćeš završiti na vešalima, ti prokleta droljo.

Grit se međutim samo glasno nasmejala svesna da se konačno nalazi pred ostvarenjem svega onoga o čemu je godinama sanjala.

Kada su se napokon našli ispred ogromnog trezora Džordž Horni je na trenutak neodlučno zastao.

— Hajde, matora budalo, šta čekaš? — prosiktao je Klark Pil zarivši mu cev „kolta“ u rebra.

Džordž Horni je bio star čovek ali mu se još uvek nije rastajalo sa životom tako da je na kraju ipak uz pomoć kombinacije brojeva koja je samo njemu bila poznata otvorio vrata trezora.

Kao opčinjen Pil je zurio u debele svežnjeve novčanica kojima je trezor bio do vrha napunjen. Sto mu gromova, u kočijama smo zaboravili vreće u koje smo hteli da spakujemo novac, pomisli on.

— Hajde, idi po vreće, bejbi — rekao je on Grit.

Ona je međutim i dalje stajala kao ukopana ne odvrćajući pogled od Džordža Hornija. Izraz njenih zelenih očiju terao je čak i Pilu strah u kosti.

— Ne još — prosiktao je on kada je u njenim rukama ugledao mali „derindžer“.

Gotovo istovremeno zgradom se prolomio prasak revolverskog hica.

Klark Pil je najpre osetio strahovit bol u grudima da bi mu se odmah zatim pomutila svest. Grit Horni se prestravljeno stresla, ali je u svom slepom besu ipak instinktivno uspela da

povuče oba okidača dvocevnog „derindžera“. Oba hica su pogodila Džordža Hornija koji se u samrtnom ropcu skljkao na mermerni pod šalterske sale.

U tom trenutku se iza pulta pojavio Mek Kil koji ih je ovde već satima čekao u zasedi.

— Tako je otprilike bilo i u Erou Sitiju, zar ne? Tada vam je moj otac otvorio trezor, a vi ste ga i pored toga hladnokrvno ubili.

— Hajde da podelimo sav ovaj novac, Mek Kile — promrm-ljala je Grit Horni u čijoj je glavi vladao potpuni kaos. — A ako hoćeš možeš i mene da dobiješ.

— Hoće li to vratiti u život moga oca i moga brata? — odvratio je on ironično.

U tom trenutku Grit je uspela da se priseti događaja u Erou Sitiju. I tamo su vlasnika banke i njegovog sina izvukli iz kuće nateravši ih da im otvore trezor nakon čega su ih ona i Pil hladnokrvno upucali.

— Ako hoćeš da se poslednji put pomoliš, onda to učini sada — začula je Grit Horni patuljkov ledeni glas. Odjednom je osetila kako je obuzima samrtni strah pošto više nije bilo nikakve sumnje da će ova nakaza od čoveka zaista povući obarač.

— Dobićeš me i moći ćeš sa mnom da radiš šta hoćeš. A i novac... — Tu je Grit Horni zastala usred rečenice pošto je holom odjednom odjeknuo nečiji prodoran glas: — Stoj! Da se oboje niste mrdnuli!

Sve se to desilo tako neočekivano da se Mek Kil kao gromom ošinut okrenuo. Njegov munjevit nekontrolisan pokret kao i revolver u njegovim rukama naterali su šerifa Luzerta da povuče obarač. Metak iz njegovog „kolta“ pogodio je Mek Kila odbacivši ga nekoliko jardi unazad.

— Uhapšeni ste, misis Horni! — uzviknuo je šerif nakon što se uverio da mu od Mek Kila više ne pretila opasnost.

Kada je Šejn stigao u Feniks sve je već bilo gotovo. Svi u gradu su govorili jedino o jučerašnjoj pogibiji poznatog bankara kao i o tome da se nakon niz godina u grad vratila njegova žena sa namerom da ostvari svoju brižljivo smišljenu cvetu.

Novine su naravno bile prepune izveštaja o poslednjem činu ove tragedije. Mek Kilu je bila posvećena gotovo čitava stranica. Zahvaljujući tome Šejn je saznao da je Mek Kil bio sin vlasnika banke u Erou Sitiju koga su banditi ubili prilikom napada na grad. Tek tada je Šejn shvatio zbog čega mu se patuljkovo ime činilo tako poznatim. Pa naravno, video ga je iznad ulaza u banku u Erou Sitiju. Ostatak priče Šejn je lako mogao da zamisli tako da nije bilo potrebe da članak pročita do kraja.

Što se pak Džeka Vesta, Henka Derbija i Lija Hauarda tičalo njima je bilo posvećeno samo nekoliko redaka na poslednjoj stranici lista. Njih je zahvaljujući anonimnom telegramu na ~~stranici~~ dočekao šerif Luzert. Prilikom hapšenja jedino se Derbi

opirao tako da šerif i njegovi pomoćnici nisu imali drugog izbora već da ga napune olovom. Preostala dvojica su se trenutno zajedno sa Grit Horni nalazili iza zidina gradskog zatvora. Svima njima nisu ginula vešala u to nije bilo nikakve sumnje, tako da je Sejn mirne duše mogao da napusti Feniks i da javi Gordonu Smitu da je sa Divljom hordom napokon svršeno.

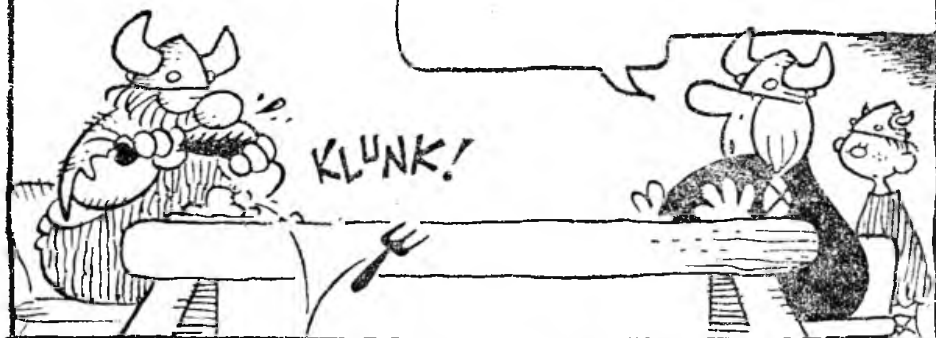
KRAJ

HOGAR STRAŠNI

BY
DICK BROWNE

OH, ISPUSTIO SI VILJUŠ-
KU! TO ZNAČI DA ĆE-
MO DOBITI GOSTE!

MA DAJ NE LUPE-
TAJ! TO JE ČIS-
TO PRAZNOVERJE!

DICK BROWNE © 10-26

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

★ **vestern romani** ★

